

Advocata Croatiae

List svetišta i župe Majke Božje Remetske :: Velika Gospa 2015. :: Zagreb :: godina 19. :: broj 57 :: cijena 15 kn

www.zuparemete.net

Blagdan
Velike Gospe
**Marija,
vrelo milosti**

ZAGREB - REMETE

Intervju o. Zlatko Pletikosić,
upravitelj svetišta Majke Božje
u Remetama

**Osluškivat ću poticaje
odozgor i potrebe
vjernika**

o. Jakov Kuharić, mladomisnik
Preko Amerike u Karmel i Gospi Remetskoj
Promišljanje mladih
Dajem li plodove?
Baština o. Vjenceslava
Hodajuća enciklopedija

VELIKA GOSPA – BLAGDAN MARIJINA UZNESENJA NA NEBO!

Poput Marije, drugima pružajte Isusa, a ne sebe

"I znamenje veliko pokaza se na nebu: žena odjevena suncem, mjesec joj pod nogama, a na glavi vijenac od dvanaest zvijezda."

Divne li slike današnjega jutra. Slika Žene, Majke, Čovjeka. U suncu, mjesecu i zvijezdama pojavljuje se Žena, Majka, Čovjek. Treba podići oči k nebu. Pogled oboren k zemlji ne može uočiti ovu dražest. Čovjek treba gledati uzdigнутa pogleda. Tada se u pogledu odražava ne zemlja, nego nebo.

Ženu, gledanu zemaljskim okom, vidimo samo u zemaljskim okvirima. Vidimo je odjevenu u zemlju u smrtno tijelo. Takvu je možemo vidjeti po kioscima. Razodjenutu, golu i poniženu. Redovito bez djeteta na grudima. Ženu kojoj je oduzeto odijelo majčinstva i ljudskosti. Prikaza je to koja ne znači ništa.

Biblijska slika današnje svetkovine pokazuje ženu u punini njezine proslave. Pojavljuje se na nebu. Pojavljuje se kao "znamenje veliko".

Bila je ta Žena na zemlji. Poput nas od zemlje sazdana, ali od grijeha očuvana, milosti Božje puna. Bila je to Žena koja je slušala Boga, a ne zmiju. Bila je to žena koja je razgovarala s Bogom, a ne sa zmijom. Bila je to Žena koja je razmišljala, u srcu prebirala i u srcu čuvala sve događaje, koje nije razumjela, ali je u ozračju Ljubavi Božje vjerovala i nadala se njihovu ostvarenju. Bila je to Žena koja je u srcu sadila vrt, Eden, u kojem je zaigralo srce novoga Adama, Isusa Krista. Bila je to Žena koja je živo čuvala svoju zaodjenutost milošću Božjom, a ne zaodjenuta neposlušnošću i prijevarnom zavodljivošću zmije, žena gola, ogrnuta smokvini lišćem sramote, izgnanosti i straha.

Danas nas Crkva upozorava na takvu ženu. Ženu čovjeka i majku. O kako nam je potrebna takva slika, takav pogled na ženu. Na ženu koja

odlučno korača k drugoj ženi i njezinoj obitelji, da im bude na pomoći. Žena ponizna i jednostavna koja pomaže pri porodu čovjeka, Ivana Krstitelja, koja pomaže pri porodu svake dobre i prave misli i pomaže pri njezinu ostvarenju u čin, djelo, tijelo. Žena koja se uopće ne osvrće na moćnike i silnike ovoga svijeta. Žena koja darovima milosti, ženstvenom nježnošću, hranii gladne kruha, ali i istine i pravde. Žena koja ne čezne ni za kakvim prijestoljem ni slavom ovoga svijeta, ali snažnim koracicima dobrote i ljubavi korača k prijestolju slave Božje.

Tu ženu, nakon što je ispunila svoj zadatak na zemlji i nakon što je tijelom i dušom uznesena na nebo, iščitavamo sa stranica evanđelja, gledamo na slikama, ikonama, s Isusom na grudima, kojega koliko god ga privija k sebi, istodobno pruža i nama.

Slika je to Crkve Majke, koja Isusa ljubi u svom srcu, ali ga s oltara stavlja u naša srca i u njima stvara Božji vrt, nebo. Crkva Majka danas nam poručuje: "Obucite se u Isusa Krista" sunce, podložite si svijet u sebi i oko vas, dakle stanite na mjesec, uzdižite svoje srce k nebu, k Bogu, dakle k zvijezdama i uvijek jedni drugima pružajte Isusa, a ne sebe. Poput Marije žurnim korakom letite jedni drugima u pomoć, služeći se pritom svim dostignućima ovoga vremena, ali nikad bez milosti Božje, bez Isusa.

Na početku anđeo je Mariji doviknuo: "Raduj se, milosti puna", a danas mi Crkva zanosno joj pjevamo: "Kraljice neba, raduj se", jer "zmijin dah ne okuži ti grud". Ženo, majko, po zagovoru Kraljice neba i Crkve, budi radost svome hrvatskome rodu.

*Iz baštine oca Vjenceslava Miheteca,
"Blagdan Marijina Uznesenja na nebo"*

IMPRESUM

Izdavač: Župa Uznesenja BDM - Remete

Za izdavača: o. Antonio-Mario Čirko

Adresa uredništva: Česmičkoga 1, 10000 Zagreb

Telefon: 01/4500 500, faks: 01/4580 952

e-adresa: zupa.remete@gmail.com

Glavni urednik: o. Antonio-Mario Čirko

Izvršna urednica: Marina Ralašić

Lektura: Ivan Blažević

Fotografija na naslovnici: Župno hodočašće u Mariju Bistrigu, srpanj 2015.; Foto: Saša Trifunovski

Žiro-račun: HR3323400091100230477

ISSN: 1331-4092

Grafička priprema: Duplerica d.o.o. Zagreb

Tisk: Kersch offset d.o.o., Zagreb

Časopis izlazi tri puta godišnje: za Uskrs, Božić i Veliku Gospu

6

Intervju o. Zlatko
Pletikosić
**TRUDIT ĆU SE
OSLUŠKIVATI
POTICAJE ODOZGOR
I POTREBE VJERNIKA**

Želio bih da se što više ljudi o svetkovinama i proštenjima izmiri s Bogom i primi ga u euharistiskom kruhu, ali prije svega da župljani dolaze u svetište i na svakodnevne mise

16

Svjedočanstvo
**PREKO AMERIKE
U KARMEL I GOSPI
REMETSKOJ**

O tome kako je pronašao vjeru, o pomoći i savjetima patera Duke, o. Vjenceslava Miheteca i o. Ante Stantića piše naš mladomisnik o. Jakov Kuharić

18

Župno hodočašće na
Mariju Bistrigu
DVA MILOSNA DANA

Vjerni Marijini štovatelji župe Remeće praćeni svojim svećenicama, bivšim i sadašnjim župnikom bili su na još jednom zavjetnom hodočašću 124. po redu

20

Mladi
**DAJEM LI JA
PLODOVE?**

Mateja Lekčević, studentica Medicinskog fakulteta u Zagrebu razmišlja o svojoj vjeri i mladim katolicima u današnjem društvu

22

o. Vjenceslav Mihetec u svjetlu historiografije

HODAJUĆA ENCIKLOPEDIJA

Iako nije imao formalne obrazovanosti koje imaju profesionalni povjesničari, a ni akademsku titulu historiografske struke, od o. Vjenceslava se moglo učiti a da se u tom učenju ne zamoriš, nego se intelektualno obogatiš

4 Meditacija

10 Život župe

22 Zvečajska kronika - prezime
Čegelj

26 Hermana Bollé: Veliki restaurator

28 Stranica za školarce

30 Kronika župe - prvičesnici,
2015.

32 Kronika župe - Potvrđenici, 2015.

34 Pitali ste župnika

35 Kronika župe - Izvatci iz matice
župe i najave događanja

MARIJA VRELO MILOSTI

Marija je prisutna pogotovo tamo gdje su križ i patnja, tamo gdje je ljudsko srce ranjeno od drugih ili zbog svojih slabosti. Uvijek je tamo gdje je čovjek traži i moli.

Piše župnik
o. Antonio-Mario
Čirko

Verojatno je svatko od nas doživio situaciju u životu kada mu je trebala pomoć, bilo materijalna, bilo ona ljudska i duhovna. Možda smo se u tim trenutcima osjećali osamljeni i napušteni, možda nam se činilo da nemamo izlaza, no upravo tada dobri Bog šalje nam svoju pomoć preko dobrih ljudi, preko svećenika ili prijatelja. To prelijepo opisuje Pjesma nad pjesmama: *Glas dragoga mogu! Evo ga, dolazi, preligeće brda, preskakuje brežuljke* (Pj 2,8).

Nama je darovana Presveta Djevica Marija da svojim primjerom upućuje na Božju pomoć i blizinu. Ona je prisutna kroz svu povijest ljudskoga roda, ona je zabrinuta za njegovu sudbinu. Nije se umorila jer je prepuna ljubavi za nas. Prisutna je pogotovo tamo gdje su križ i patnja, tamo gdje je ljudsko srce ranjeno od drugih ili zbog svojih slabosti. Marija je uvijek tamo gdje je čovjek traži i moli. Zato su Remeće postale Marijino mjesto u koje hodočaste mnogi koji ovdje prepoznaju vrelo milosti i majčinski zagovor.

Susret u tišini

Tako je svaki naš dolazak u ovo svetište put onoga prekrasnoga susreta Marije i Elizabetе (Lk 1,39-56). To je više od običnog susreta dviju žena, dviju rođakinja ili dviju prijateljica. Taj susret je slika susreta Boga i čovjeka. Elizabeta je slika ljudske čežnje za Bogom.

Zamislimo na trenutak Elizabetu. Već se nalazila u poodmakloj trudnoći i trebala joj je pomoć. Nije bila bogata da bi imala sluškinje, nego je sve poslove obavljala sama. Sve je radila u miru i tišini, puna ljubavi i povjerenja u Boga. No na kraju više nije mogla sve stići. Sigurno je tada zavapila Bogu: *Baže, koji si se uvijek brinuo za svoj narod, ne zapusti svoje službenice, molim te, priteci mi u pomoć*. Možda je tu molitvu stalno i potihno ponavljala: ujutro, u podne, na kraju dana. Njezin vapaj bio je pun vjere. I tada jednog dana iza brežuljaka Elizabeta primjećuje jednu osobu koja se hitro približava njezinoj kući. Ne razaznaje tko bi to mogao biti, no čeka pred vratima svoje kuće da kao dobra domaćica ugosti stranca. No tada primjećuje poznat lik i iz nje spontano izide radosni poklik: *Ta otkuda meni da mi dode Majka Gospodina mojega!* (usp. Lk 1,43).

Kada joj je bilo najpotrebniye, Marija joj donosi Isusa. Bog stanuje u životima onih koji mu vjeruju, koji se pouzdaju u njega. Bog nikada ne napušta čovjeka, uvijek mu šalje konkretnu

PAPA: NASLJEDOVATI MARIJU

Ako kršćani žele živjeti po evanđelju, trebaju se zagledati u Isusovu muku i Marijinu blagost – istaknuo je papa Franjo na jednoj od svojih propovijedi. Evanđelje je zahtjevno jer od kršćanina zahtjeva „velike stvari“: sposobnost praštanja, velikodušnost, ljubav prema neprijateljima. A samo je jedan način da se u životu postignu te kreposti, a to je kontemplacija Isusa koji trpi i nasljedovanje Marije.

Danas nam je potrebna Marijina blagost da možemo shvatiti to što Isus od nas želi, rekao je Papa. Jer nije lako u životu primjeniti zapovijedi: ljubite neprijatelje, činite dobro, posuđujte ne nadajući se odatile ničemu, tko te udari po jednom obrazu okreni mu i drugi, tko ti uzme ogrtić, podaj mu i košulju. To je zahtjevno, nije li? Ipak, sve je to, na svoj način, živjela Marija: to je milost krotkosti, blagosti – objasnio je Sveti Otac.

Osvrnuvši na ulomak iz Pavlove Poslanice Kološanima, Papa je rekao da su kršćani pozvani zaodjenuti se „osjećajima nježnosti, dobrote, poniznosti, krotkosti“, da se uzajamno podnose i da si praštaju. Ovdje se spontano postavlja problem: kako to postići? Kako se za takvo što pripremiti? Što trebamo učiti? Odgovor je jasan: svojim naporima to ne možemo postići. To možemo postići jedino po milosti, a ta se milost stječe promatraljući Isusa – objasnio je papa Franjo. Treba stalno promatrati Isusa. Ako su naš um i srce s Isusom koji je pobijedio smrt, grijeh i Zloga, onda možemo činiti ono što Isus i sveti Pavao od nas traže: blagost, poniznost, dobrotu, nježnost, krotkost i velikodušnost. Ako ga ne promatramo; ako nismo s njim, onda ništa ne možemo učiniti. To je milost, ona dolazi od kontemplacije Isusa – istaknuo je Sveti Otac.

pomoći i utjehu. Ne vjerujmo onima koji nam govore da nas Bog napušta kada nađu probleme. Kršćanin nije nikada usamljen čovjek. Nevjernik, ateist ili neki pokvareni čovjek to neće nikada razumjeti. No mi vjernici itekako znamo da Bog ne napušta svoje djece. Zato nam tada spontano nadolazi Marijin usklik: *Veliča duša moja Gospodina, klikče duh moj u Bogu, mome Spasitelju!* (usp. Lk 1,46-55).

Zašto ljubimo Mariju?

Marija nam je uistinu znak nade po kojoj smo spašeni. Dok lijemo suze u svojoj boli, u njoj vidimo sunce koje nam poručuje: zadnji riječ uvijek ima dobro. Zlo nije vječno. Pogled na Mariju daje sigurnost da će nas ona zagonjati, da smo u istoj onoj Crkvi kojoj je ona Majka. Sve to u čovjeku stvara otpor zlu i daje posljednji smisao njegovim naporima. Zato prava nuda nikad ne umire. Zašto? Zato što postoji Bog!

Zbog toga ne dopustimo da se u nama, u našem društvu javlja strah. Kažu da đavao dje-

luje na dva načina. Jedan način su prolazne slasti, a drugi način je strah. U tom kontekstu svetkovina Uznesenja Blažene Djevice Marije dragocjen je razlog za veliki optimizam. Marija nas poziva da se ne prepustimo strahu. Bog nas oslobađa straha. Isus dolazi dati nam slobodu. Marija nam je pred očima kao ona čije nam određenje jamči da će u našoj kući, koja se zove Crkva, biti slobode. Jer Bog je iznad svake laži.

Sv. Terezija iz Lisieuxa u svojoj pjesmi *Zašto te ljubim, Marijo* napisala je:

Kako da te ne ljubim, draga moja Majko, kada te gledam u tolikoj ljubavi, tolikoj poniznosti? Marijo, ti nas ljubiš kako nas ljubi Isus i radi nas pristaješ da se udaljiš od njega. Ljubiti, znači sve darovati – i darovati sebe.

To si htjela posvjedočiti da budeš naš potporanj. Spasitelj je poznavao tvoju neizmjernu nježnost, poznavao je tajne tvoga majčinskoga srca: I evo, utočište grešnika, tebi nas povjerava kad napušta križ da nas u nebu čeka.

Svaki naš dolazak u remetsko svetište je poput onoga prekrasnoga susreta Marije i Elizabete. Taj susret je slika susreta Boga i čovjeka. Elizabeta je slika ljudske čežnje za Bogom

o. Zlatko Pletikosić, upravitelj svetišta Majke Božje u Remetama

TRUDIT ĆU SE OSLUŠKIVATI POTICAJE ODOZGOR I POTREBE VJERNIKA

Želio bih da se što više ljudi o svetkovinama i proštenjima izmiri s Bogom i primi ga u euharistijskom kruhu, ali prije svega da župljeni dolaze u svetište i na svakodnevne mise

Razgovarala
Marina Ralašić

Otac Zlatko rođen je 17. listopada 1980. u Somboru od majke Eve i oca Đene. Djentinstvo je proveo u rodnom gradu, a kao srednjoškolac boravio je u Biskupijskom sjemeništu "Paulinum" u Subotici, gdje je počeo istoimenu klasičnu gimnaziju. Poslije mature odlučio je stupiti u karmelski red. Prve zavjete položio je 2001. godine u karmeličanskom samostanu na Krku, a svečane 2005. godine u Remetama. Bogoslovni studij završio je na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Za đakona je zaređen u Remetama 6. listopada 2007., a za svećenika 2008. u somborskem karmelu. Živio je i djelovao u karmelu sv. Ilike na Buškom jezeru u BiH, zatim u Remetama kao odgojitelj sjemeništaraca. Imenovan je upraviteljem svetišta Majke Božje u Remetama te smo ga zamolili za razgovor.

Od prošle godine postali ste remetski prior i preuzeли tu odgovornu službu. Nakon nenadane smrti o. Vjenceslava Miheteća koji je bio dugogodišnji upravitelj svetišta vi ste preuzeли tu službu. To je još jedna važna služba. Što zapravo radi upravitelj svetišta? Je li to više "svjetovna funkcija" kao upravitelj zgrade, kao ekonom u poduzeću... ili "duhovna"? Ima li svaka crkva svojeg upravitelja svetišta?

— Nema svaka crkva upravitelja svetišta, osim ako uzmemo da je svaka crkva svojevr-

sno svetište kojim netko upravlja s različitim naslovima. U užem smislu samo svetišta imaju svoga upravitelja. Ostale crkve imaju župnika ako su župne, rektora ako su katedrale, a nisu ujedno i župe, ili ako su bolničke, samo samostanske ili dr.

U čemu je osobitost remetskog svetišta u odnosu na ostale u Hrvatskoj?

— U Hrvatskoj, hvala Bogu i zahvaljujući pobožnosti našega naroda, osim Nacionalnog svetišta Majke Božje Bistriče i sv. Josipa u Karlovcu, imamo više većih svetišta kao što su npr. svetišta Čudotvorne Gospe Sinjske i Majke Božje Trsatske te manjih marijanskih svetišta kao što su npr. Trški Vrh iznad Krapine, Remete... Koliko god je tiho i bez mnoštva ljudi, osim za Veliku Gospu, remetsko svetište ipak je važno svetište za Zagreb i okolicu. Važno je jer je dio našega grada, jer je bogato poviješću i potvrđeno znamenjima ili čudesima i jer Majka Božja Remetska nosi jedinstveni naslov Fidelissima Mater Advocata Croatiae Sanctissima Virgo Remetensis, tj. Najvjernija Majka Zagovornica Hrvatske Presveta Djevica Remetska, k tomu Ljekarna nebeska. Providnošću Božjom čuvali su ga redovnici pavlini, zatim je prošlo kroz vrijeme kušnje i napuštenosti, ali ne i zaboravljenosti. Čuvali su ga zatim biskupijski svećenici, da bi naposljetu svetište opet po Božjoj promisli i želji naših se-

Koliko god je tiho i bez mnoštva ljudi, osim za Veliku Gospu, remetsko svetište ipak je važno svetište za Zagreb i okolicu. Važno je jer je dio našega grada, jer je bogato poviješću i potvrđeno znamenjima ili čudesima

stara karmeličanka iz Brezovice te ne manjom željom nekada u Krašiću zaslužnjenog, a sada blaženog Alojzija Stepinca, preuzela Bosonoga braća Blažene Djevice Marije od gore Karmela – marijanski redovnici.

Ovo mjesto je i župa. Na kojim područjima vidite mogućnost suradnje sa župnikom?

— Dar je i zadatak da je svetište Majke Božje Remetske ujedno i župa. Tako naši župljanji imaju privilegiju primati sakramente ne samo u svojoj župi, nego i u svetištu Majke Božje u kojem su zidovi natopljeni molitvom ne samo župljana, nego i mnoštva hodočasnika i pokornika, bolesnika i patnika – biskupa, redovnika i redovnica, vjernika laika kroz povijest. Župnik, upravitelj svetišta i sva ostala braća u našem samostanu nužno trebaju svakodnevno surađivati, na slavu imena Božjega i Majke Božje, spas svojih duša i spas duša vjernika, također udaljenih od Crkve i svih ljudi. Župnik i ja se trudimo surađivati i surađujemo ne samo za proštenja koja organizira upravitelj, nego uvi-jek.

Koji su vaši planovi u vezi s upravljanjem svetištem do kraja godine, a i općenito koji je vaš dugoročni plan?

— Čitatelji znaju da nas je naš o. Vjenceslav iznenada napustio i prešao s ovoga svijeta. Nisam se ni najmanje spremao biti upravitelj našega svetišta. Ipak, godinama sam kao bogoslov i poslije kao svećenik sudjelovao u proštenjima, pa čak i u prijamu raznih hodočasnika. I svoje sam osobne goste rado upoznavao s našom crkvom, župom i svetištem. Nalazim se u vremenu snalaženja na novoj službi i za sada trudit ću se što bolje nastaviti ono što se do sada držalo vrijednim i činilo. Što se tiče dugoročnijeg plana, najprije ga prepuštam vodstvu Božjem i Majke Božje. Trudit ću se osluškivati poticaje odozgor i potrebe vjernika. Želio bih da prije svega župljan dolaze i na svakodnevne mise, a zatim da dušobrižnici dovode hodočasnike na rijeke milosti koje nam Bog preko Majke Božje priprema. Želio bih da se što više ljudi o svetkovinama i proštenjima izmiri s Bogom i primi ga u euharistijskom kruhu, jer naši svećenici ispovijedaju kod svake euharistije ovdje u svetištu.

Kako napreduju radovi oko svetišta? Što se može očekivati u sljedećem razdoblju?

— Možemo slobodno reći da je zahvaljujući sadašnjem gradonačelniku Miljanu Bandiću i mnogim drugim dobročiniteljima o. Vjenceslav sa suradnicima napravio doista puno i ono

Uskoro očekujemo početak radova na fasadi, slijedi završetak radova na južnom prostoru, potom uređenje zvonika i pročelja. U svim tim uređenjima jedno nam je držati na pameti i u srcu: da smo svi mi živi i pokretni hramovi Božji i Duha Svetoga

Naši župljani imaju privilegiju primati sakramente ne samo u svojoj župi, nego i u svetištu natopljenom molitvom mnoštva hodočasnika i pokornika, biskupa, redovnika i redovnica, vjernika laika kroz dugu povijest

glavno. Na nama je sada dovršavati i uljepšavati gradevinu i okoliš. Do Velike Gospe nadamo se postaviti obnovljeno postolje za platno s likom Zagovornice i razglas uz oltar na starom vanjskom prostoru. Uskoro očekujemo početak radova na fasadi, slijedi završetak radova na južnom prostoru, potom uređenje zvonika i pročelja. U svim tim uređenjima jedno nam je držati na pameti i u srcu: da smo svi mi živi i pokretni hramovi Božji i Duha Svetoga. Pozvani smo svjedočiti svojim životom, a ako treba i riječju, kako kaže svetac, te izgrađivati bolji svijet.

Imate li pastoralne planove za vanjski prostor crkve s južne strane?

— Čini se da je želja o. Vjenceslava bila da se ovaj prostor upotrebljava isključivo u liturgijske svrhe. Za to će sigurno biti prilika. Samo time mnogi nisu zadovoljni. Misle da se treba upotrebljavati i u kulturne svrhe. Ni jedno ni drugo nije isključivo: liturgija i kultura. Objednici i mogu biti uspješne u odgoju duha i srca ispreplećući se. Uostalom jedna iz druge izvire. Na Cvjetnicu ove godine imali smo kratki scenski prikaz čuvara Božjega groba iz naše Dalmacije, iz Vodica. Dečki obučeni u rimske vojnike slavili su s nama misu u crkvi, upravo na ovom južnom prostoru pokazali nam što čine u svojoj župi. Prostor se pokazao vrlo prikladnim za takvu vrstu vjerničkoga okupljanja. Glazbeni događaji koji također izviru iz vjere dobro su došli u oplemenjivanju čovjekove nutrine. Bog neka nadahnjuje i vodi i umjetnike i sve nas koji vodimo brigu o sakralnom prostoru i sve ljude željne duha i kulture. Sve neka posluži na porast vjere i čovječnosti.

Osim funkcije upravitelja, imate li još nekih? Jeste li još uvijek vjeroučitelj?

— Upravljanje samostanskom zajednicom braće zahtijeva puno suradnje, rada, brige, a prije svega prepuštanje Božjemu vodstvu. Bio

sam vjeroučitelj u Prvoj katoličkoj osnovnoj školi u Gradu Zagrebu i bilo mi je vrlo korisno i lijepo raditi s mladim vjerničkim i poletnim kadrom te s djecom čista srca. I od njih sam učio. Najvjerojatnije više neću moći vršiti tu zadaću.

Opišite nam jedan svoj uobičajeni radni dan...

— Redovnik sam karmeličanin i već samim time pozvan svjedočiti živoga Boga, a zatim sam i svećenik Katoličke crkve, postavljen na službu ljudima. Takav život zahtijeva relativno rano ustajanje, puno zajedničke i osobne molitve, gajenja zajedništva s Bogom i braćom da bismo to iskustvo mogli kao redovnička braća i svećenici širiti i svjedočiti. Zajednički obroci, rekreacije, tj. druženja. A onda rad... U samostanu i konkretno kod nas u Remetama ima ga svake vrste. Počevši od fizičkoga, koji jako dobro dođe za čovjekovu nutarnju i fizičku ravnotežu. Mise, ispunjavanja, razgovori. Odlazak onamo gdje nas trebaju i traže: po samostanima, župama, ustanovama u Zagrebu, okolicu, zapravo granica nema. Odmor u Gospodinu.

Što možete poručiti čitateljima lista Advocata Croatiae, koji je list i župe i svetišta čiji ste vi upravitelj?

— Želim vam da budete svjesni Božje blizine, njegove živosti i ljubavi prema nama ljudima, kao i zagovora Marijina. Da to i iskusite prepuštajući se Bogu, Zagovornici i Ljekarni nebeskoj. Budite dobri jedni drugima, jer to od nas Gospodin traži i u tome nam pomaže. I jer nas je tako učio o. Vjenceslav. Stavite svoje darove i ono što imate na raspolaganje bližnjemu, Crkvi, našoj župi, svetištu. Muke ćemo lakše podnositi. Nećemo se bojati darivanja sebe ni žrtve. Blagoslov i radost zbog dijeljena neće izostati. Surađujmo. Živjeli!

PUT PREMA KRISTU

Koliko aktivnosti, susreta, izleta i predavanja, slavlja i procesija, hodočašća i devetnica kojima smo bogatiji kao ljudi i župna zajednica

U Remetama, na vazmeni ponedjeljak 6. Travnja 2015. u svetištu Najvjernije Osvjetnice Zagovornice Hrvatske, započeli smo našu proštenjarsku godinu. Kao i uvijek, prvi proštenjari bili su hodočasnici remetskog dekanata. Svetu Misu je predslavio župnik iz Markuševca, vlč. Josip Đurbek.

Uz njega i remetskog župnika još su concelebrirali svećenici iz dekanata zajedno sa dekanom fra Brankom Lipšom. Liturgiju je svojim pjevanjem uzveličao remetski zbor, „Farmacopea celestis“ (Ljekarna nebeska) kao i hodočasnici iz Gračana i Remeta u narodnim nošnjama. Poslije Svetе Mise ispred crkve častilo se okupljeno mnoštvo samostanskim vnom i pjesmom koju su svirali FIS Remete.

Uz župnika su vlč.
Josip Đurbek iz
Markuševca i dekan
fra Branko Lipša

Župnik o. Antonio-Mario s djecom na Trsatu

naših dragih karmelićana, gdje je roditelje i

djecu lijepo dočekao Dominik i otpratio u kapelicu na misu. Poslije mise uslijedio je ručak i polazak u Rijeku. Zbog jake bure nije se mogao prijeći most pa je otpala zavjetna procesija od riječke katedrale do Trsata. Predvečer se zajednički molilo, družilo, šetalo. Drugi smo dan stigli autobusom na Trsat, koji je bio prepun obitelji s djecom, a pridružili su nam se i župnik o. Antonio-Mario, o. Andelko i o. Jakov. Biskup Župan održao je nadahnutu propovijed, a nakon mise nastavljeno je druženje.

IME O. SLAVEKA NA POPISU IMENA ZA JAVNE POVRŠINE ZAGREBA

Vjeće Gradske četvrti Maksimir na svojoj sjednici 22. travnja donijelo je zaključak o uvrštanju imena o. Vjenceslava Miheteca u fond imena iz kojeg se imenuju javne površine za područje Grada Zagreba. To je prvi korak nakon kojega će zaključak biti dostavljen Odboru za imenovanje naselja, ulica i trgova zagrebačke Gradske skupštine. Za ovaj kraj i remetsku župu velika je radost da ime našega o. Vjenceslava ostane ubilježeno za povijest i na ovaj način. Naime, osim što je kao župnik i upravitelj svetišta zaslužan što je remetska crkva postala jednim od marijanskih bisera hrvatske Crkve kao duhovno utočište za mnoge vjernike, on je ostavio neizbrisivi trag u očuvanju tradicionalnih vrijednosti i kulturne baštine ovoga kraja i našega naroda.

MARIJIN MJESEC

Dva su mjeseca u godini koje na poseban način zovemo Marijinim mjesecima, svibanj i listopad, kada posebno čestimo Majku Božiju. Naše svibanske pobožnosti u Remetama isko-

ristili smo kao milosni trenutak da shvatimo važnost i ljepotu krunice.

Krunica nije cilj sama za sebe. Ona je uvijek put prema Kristu. Sveti papa Ivana Pavao II. rekao je da je krunica odjek Marijine molitve, tako da njezinim riječima mi sudjelujemo u sjećanjima koje je Kristova Majka brižno čuvala u svom srcu, proživljavala kao životne događaje i sada ih dijeli s nama, jer je naša Majka i najbolje od svih ljudi koji su živjeli zemaljski život poznaje njihove domete. "S krunicom kršćanski narod sjedi u Marijinoj školi, koja ga vodi razmatranju o ljepoti na Kristovu licu i osjećanju dubina njegove ljubavi", rekao je Ivan Pavao II., dodajući i što nam se događa po toj molitvi: "Vjernici preko krunice primaju izobilnu milost kao da je primaju iz samih ruku Otkupiteljeve majke."

Blaženi Alojzije Stepinac 1943. godine s francuskog jezika preveo je knjižicu "Krunica kao razmatranje i usmena molitva" autora Andrea Pradela, dominikanca. On ju je sastavio 1877. godine kao zbirku zaziva i uvoda u molitve. Stepinac to djelo dovodi u Hrvatsku u vrijeme Drugoga svjetskog rata i primjećuje da se ta pobožnost nekada rado molila u hrvatskim obiteljima kao zajednička molitva. No "danas je, na žalost, iz mnogih obitelji nestala" (Stepinac tako piše 1943., a što bismo mi mogli reći o našim obiteljima sada, 2015.?). Ipak, ohrabrenje je vidio u osnivanju tzv. "kruničarskih društava" u kojima i djeca, i žene i muškarci, zajedno mole i gotovo se "natječu kako što ljepše počastiti onu koja nam je rodila Spasitelja svijeta." Štoviše, od župnika je tražio osnivanje takvih društava pod nazivom "živa krunica". Vidio je u tome priliku za preporod župa, ali i za očuvanje domovine od propasti.

Naša župa, već godinama, svakodnevno moli krunicu u 18 sati. Bogu hvala na toj ustrajnosti i mnogim milostima koje smo kao župna zajednica primili. Ali također, dragi župljani, ako do sada još niste, bilo bi prekrasno i milosno da kao obitelj IZMOLITE, ako ne čitavu krunicu, onda bar jedan njezin dio. Vidjet ćete da će vam ti trenutci darovani Mariji i Isusu biti blagoslovljeni za vaše obitelji.

MLADI ZA MLADE

I ove su godine mladi naše župe u svibnju posebno osmislili vikend za krizmanike u suradnji sa župnikom. Želja mladih animatora je približiti Crkvu drugim mladima i pružiti sliku Crkve onaku kakvom je oni doživljavaju. To je mjesto gdje su se i oni velikim dijelom formirali i koje im je pomoglo u usmjerenu životu.

Animatori susreta
mladi župljani

Animatori ovih susreta su mladi župljani koji su bili dugogodišnji pjevači župnog zbara mladih "Advocata Croatiae". Budući da su svoja mjesta u zboru prepustili mlađim snagama, upustili su se u ovu novu aktivnost u našoj župi. Na trodnevnoj duhovnoj obnovi družili su se "stari" mladi s "novim" mladima pričajući o raznim zanimljivim i aktualnim temama, ali je u središtu susreta bilo njihovo osobno svjeđočanstvo. Kroz razne teme kao što su molitva, isповijed, prijateljstvo, odnosi s roditeljima, predbračna čistoća, glazba i slično podijeliti su svoja iskustva s krizmanicima. Susret je uključio i predavanje svećenika o tim temama, rad u grupama u kojima se komentiralo svjedočanstva, plesalo, pjevalo, molilo. Naravno, sve uz organiziran ručak za sve, grickalice i sokove.

Evo nekih dojmova krizmanika koji su prisustvovali vikendu :

"Posebno me dotaknulo to što je toliko ljudi odvojilo svoje vrijeme da bi nam pomogli i približili stvari o kojima slušamo. Drago mi je što sam čula iskustva ljudi koji su prošli kroz puno toga s čim se mogu povezati."

"Želim ići češće na isповijed, trudit ću se više u svom ponašanju prema drugima."

"Posebno me dotaknulo to što su animatori kroz svakakve probleme prolazili, a ipak su uspjeli uz Boga pronaći istinitu sreću."

"Ovo je bilo prekrasno iskustvo koje nikada neću zaboraviti!"

"Moja odluka nakon ovoga susreta je da želim više posjećivati crkvu."

I U HRVATSKOJ SE TRGUJE LJUDIMA

U subotu 9. svibnja u župi Uznesenja BDM u Remetama održana je posljednja u nizu radionica u sklopu projekta "Senzibiliziranje vjerskih zajednica u Hrvatskoj za problematiku trgovine ljudima (poglavito ženama)" pod vodstvom s. Stanke Oršolić uz pomoć s. Milke Zečević-Tadić iz Družbe sestara Naše Gospe. Radionica je bila dobro organizirana, zanimljiva, poučna i motivira da se informacija prenese kako bi se vjerske zajednice aktivno uključile i senzibilizirale za ovaj sve prisutniji problem.

IZLET ŽUPE NA KRK

S dolaskom proljeća i lijepih dana započinje i "sezona" župnih izleta i hodočašća, pa se tako skupina župljana, u organizaciji Podvijeća za vjerske izlete i hodočašća Župnog pastoralnog vijeća Remete, uputila na Krk.

Cilj putovanja te je subote 9. svibnja bio grad Krk na istoimenom otoku i samostan naše braće karmelićana. Dan je osvanuo hladan i tmuran, kao da je jesen, a ne već uznapredovalo proljeće. Meteorološka su izvješća cijeli tjedan najavljivala kišu, a u našem autobusu kao da je sjalo sunce. Nakon napornog radnog tjedna uživali smo u razgovoru, jutarnjoj molitvi i mirnoj i opuštajućoj vožnji. Naravno, nije nedostajalo ni jutarnje okrepe za koju se, kao i obično, pobrinula naša gospođa Ana Čokor, koja se cijelo vrijeme marljivo brinula da ne ostanemo gladni i žedni.

Dok smo se vozili kroz Gorski kotar počela je padati sitna kiša, no mi smo, dobro raspoloženi i nimalo obeshrabreni, polako "gutali" kilometre ceste i približavali se moru. Pozorno smo slušali oca Zlatka Pletikosića koji nam je govorio o Krku i njegovo bogatoj povijesti te nismo ni primijetili da je kiša prestala, a kroz oblake je provirilo sunce baš kad smo stigli u Omišalj kako bismo pogledali spomenik sv. Ivanu Pavlu II. Taj je spomenik postavljen 2014. godine u spomen na papin boravak na Krku 2003. Načinili smo pregršt lijepih fotografija kako bismo sačuvali za vječnost ljepotu spomenika i naše zajedništvo te nastavili put prema Krku, gdje nas je dočekao prior samostana, otac Dominik Magdalenić. Samostan je smješten na brežuljku, okružen prekrasnim parkom koji kao da poziva na mir, molitvu i meditaciju.

Opojan miris borova i primorskog bilja ugrijanog suncem, plavo more koje se ljeskalo i

U šetnji Krkom

lagani povjetarac prizivali su lagano u misli skori dolazak ljeta i odmora te smo se s užitkom "rastrčali" po prekrasnom parku, a neki od (hrabrijih) putnika otvorili su i ovogodišnju sezonom kupanja. Ocu Dominiku i ocu Zlatku trebalo je neko vrijeme da nas, razigrane i vesele baš poput školske djece, skupe i šetnicom uz more povedu u obilazak Krka. Posjetili smo katedralu, koja zajedno s crkvom sv. Kvirina (zaštitnika Krčke biskupije), zvonikom (na čijem je vrhu anđeo s trubom), kapelom sv. Barbare (na čijem su stropu grbovi obitelji Frankopan), ranokršćanskom krstionicom i apsidom čini jedinstven kompleks. Krčka je katedrala posvećena uznesenju Blažene Djevice Marije. Arheološka istraživanja pokazala su da dijelovi katedrale datiraju još iz ranokršćanskih vremena, a prvi put se u pisanim oblicima spominje u darovnici biskupa Ivana 1186. godine.

Nakon obilaska katedrale uputili smo se na Kamplin, glavni gradski trg. Sve je bilo puno turista. Toga je dana u krčku luku uplovio prvi veliki putnički brod i u svakom se kutku osjećao dah nadolazećeg ljeta. Nakon ovoliko lijepih doživljaja za dušu valjalo je okrijepiti i tijelo te smo se uputili na ručak, a zatim opet u autobus. Stigavši u Punat, ukrcali smo se na brodić koji nas je odvezao na Košljun, otočić na kojem je franjevački samostan. Njegovi su redovnici godinama sakupljali stare i vrijedne predmete te se uz samostan nalazi muzej s vrijednom etnografskom zbirkom koja nam jasno dočarava što su nekoć radili i kako su živjeli stanovnici otoka Krka. Samostan je okružen bujnom vegetacijom, a cijeli je otočić proglašen rezervatom šumske vegetacije i spomenikom kulture te je prava oaza mira i tišine.

Povratkom u Punat uživali smo u popodnevnoj kavici, sladoledu, šetnji, razgovoru, kupanju... a zatim se oprostili od našeg oca Dominika kojeg smo ostavili u samostanu na Krku. Polako smo se uputili prema Zagrebu, a povratak je, kao i uvijek, protekao u dobrom raspoloženju i pjesmi. Okrijepljeni bezbrojnim lijepim dojmovima, vratili smo se kući pod okrilje naše zaštitnice, Majke Božje Remetske, zahvalni za ljepote toga dana.

PUSTOLOVINA MINISTRANATA I ŽUPNIKA

Dok su neki bili na izletu, neki su se zabavljali na - Kaptolu. Naime, u Remetama i na našoj filijali na Čretu imamo veoma aktivne ministrante. Tako se u subotu 9. svibnja dvadesetak ministranata, što iz Remeta, što s Čreta, zajedno sa svojim voditeljem,

Ministranti sa župnikom

Na Kaptolu s Danijelom Lackom

bogoslovom br. Mariom Kraljem i župnikom Antonijem uputilo prema Kaptolu. Sve je započelo molitvom da druženje bude blagoslovljeno i radosno. Dok se autobus približavao Kaptolu, ministranti su se zapitkivali o kakvoj će se to pustolovini raditi. Ispred katedrale dočekao ih je naš župljanin Danijel Lacko koji je pripremio program obilaska grada pod posebnim naslovom – *Pustolovna akademija: Dekodiraj Zagreb*.

Ministranti su bili podijeljeni u tri grupe, a svaka od njih je imala svoga pratitelja: Danijela, Marija i o. Antonija. Dobili su upute i kartu centra Zagreba. Smisao je bio da se prokrstari gradom odgonetavajući upute i pritom se, naravno, dobro zabaviti razotkrivajući neke od važnih mjesta i povijesnih događaja. Tekst je upućivao na kretanje s jedne točke na drugu. Naravno, bilo je potrebno odgonetnuti dotični tekst koji upućuje što dalje učiniti.

Za sve je bio interesantan trenutak pustolovine kada su ih upute dovele u poznati Oktagon kraj Cvjetnog trga. Naime morali su potražiti prodavaonicu *Croata* koja je poznata po prodaji kravata. Tamo je svaku grupu dočekala prodavačica, koja im je dala kuvertu s dalnjim uputama. Svi su rekli da im je to bilo *cool* i odlično osmišljeno.

Nakon nekih dva sata obilaska svi smo se našli kraj makete Zagreba u Bakačevoj ulici. Nakon razmjene dojmova i već pomalo prisutnog umora, hitro su krenuli u obližnji McDonald's i tamo skupili nove snage za buduće pustolovine.

Veliko hvala Danijelu Lacku koji je osmislio ovaj program i koji je baš taj dan slavio svoj rođendan.

PROSLAVA MARIJE POMOĆNICE

U nedjelju 24. svibnja, na Svetkovinu Duhova bila je tradicionalna proslava Marije Pomoćnice na Fakultetskom dobru Jazbina. Svetoj misi prisustvovali su vjernici s Čreta i ostalih dijelova župe u Remetama te iz župe u Bešićima, čiji je zbor pjesmom obogatio liturgiju. Misu je predslavio o. Andelko Jozić zajedno s remetskim župnikom i župnim vikarima. Nakon toga je slijedilo zajedničko druženje i okrepa.

Vjernici s Čreta,
Remeta i Bešića

TIJELOVO U REMETAMA

U Remetama smo 4. lipnja proslavili Tijelovo – svetkovinu Presvetog Tijela i Krvi Kristove. Svetu misu predslavio je remetski župnik o. Antonio-Mario, koji je u propovijedi naglasio da svetkovina Tijelova treba biti svečana ne samo izvana, nego i u našemu srcu. "Zamislimo na trenutak: živi Bog dolazi među nas pod prilikama kruha i vina. Nekada se znamo ponašati kao pogani, traži se preko raznih praznovjerja brzo rješenje problema, a ovdje na svetoj misi se susreće živi Bog koji je naša pomoć i naša ljubav. Kojem li apsurda, dolaziti na misu i ne vjerovati u Isusovu prisutnost. Možemo li zajedno s arškim župnikom sv. Ivanom Marijom Vianneyem reći: 'Bez presvete euharistije ne bi bilo nikakve sreće na ovom svijetu, život ne

bi bio podnosiv? Kad primamo sv. pričest, primamo našu radost i našu sreću. Mi u vjeri pod svetom misom prepoznajemo Isusovu stvarnu prisutnost pod prilikama kruha i vina. I upravo sveta misa okuplja, čini i neprestano obnavlja Crkvu."

Na kraju mise u tijelovskoj procesiji uz brojne vjernike sudjelovali su muževi koji su nosili "nebo" – baldahin i mladi u narodnoj nošnji koji su nosili drugo procesijsko znakovlje te ostali u narodnoj nošnji. U procesiji su sudjelovali i ovogodišnji prvpričesnici u bijelim haljinama te su svojim bacanjem ružnih latica na poseban način pozdravljali Isusa. Misu su obogatili svojim zajedničkim pjevanjem župni zborovi. Potom su svi bili počašćeni kruhom i vinom, a svojim sviranjem tamburaši su stvorili veselo ozračje i lijepo zajedništvo.

MOLILI SMO I ZA PAPU

Od petka 5. lipnja u 22 sata do subote 6. lipnja u 22 sata održalo se u kapeli duhovnog centra u Remetama 24-satno euharistijsko klanjanje podrške Papinu pohodu Sarajevu. Molilo se za Kristov mir i pravednost u srcima i među narodima i religijama, za opstanak katolika u Bosni i Hercegovini, kao i za kanonizaciju bl. Alojzija Stepinca. Uz to smo izravno pratili prijenos događaja iz Sarajeva na platnu u dvorani duhovnog centra.

"Pozivam vas da mi se pridružite u molitvi da ovo apostoličko putovanje mnoge dunjete plodove kojima se nadamo za kršćansku zajednicu i za cijelo društvo."

mir
vama

Papa Franjo u Sarajevu, 2015.

24 satno euharistijsko klanjanje podrške Papinu pohodu Sarajevu.
Remete (kapela Dub, centra, Česničkoga 1), PET, 5. 6., 22h - SUH, 6. 6., 22h.
+ Izravni prijenos dugotrajanja iz Sarajeva na platnu u dvorani.
Info: # Za Tebe sam rodenu

OBITELJSKI DAN U ŽUPI

Pod organizacijskom palicom naše vrijedne Zajednice obitelji u župi u nedjelju 14. lipnja slavili smo Obiteljski dan. Sve je započelo zajedničkom svetom misom koju je predslavio u 9 sati o. Dario Tokić zajedno s duhovnikom Obiteljske zajednice o. Anđelkom Jozićem. Nakon toga, pošto se okrijepio duh, naše obitelji s punim su elanom i radošću prionule zajedničkom pripremanju cjelodnevnoga druženja. Poslije im se pridružio i župnik Antonio-Mario. Bilo je tu svega najljepšega što domišljatost mnogih zna ostvariti: zajedničke igre, muzike, pjesama, ali i neizostavnog roštilja. Vesela atmosfera oko 15 sati obogaćena je i djecom i roditeljima Prve katoličke osnovne škole u Zagrebu koji su imali susret za kraj školske godine sa zajedničkom svetom misom u popodnevnim satima te druženjem. Neka ovakvih susreta bude još više. Bogu hvala na ovome danu.

MOĆNIK BLAŽENE MARIJE PROPETOG ISUSA PETKOVIĆ U REMETAMA

U nedjelju 14. lipnja u našoj župi nakon svake nedjeljne mise bila je predstavljena naša hrvatska blaženica Marija Propetog Isusa Petković. Sestra Jasmina, članica redovničke zajednice Kćeri Milosrđa, predstavila je blaženiku te je nakon toga bilo moguće častiti moćnik s relikvijama. Marija Petković Kovač rođena je u župi Svih Svetih u Blatu na otoku Korčuli. Poznata je pod redovničkim imenom sestra Marija od Propetog Isusa. Bila je osmo dijete u obitelji Antuna i Marije, rođene Marinović. Uzorni roditelji djecu su kršćanski odgajali i poučavali ih u vjeri. Njihova kći Marija pokazivala je sklonost pobožnosti i milosrđu. Uočavala je patnje ljudi, glad i neimaštinu pa je već u djetinjstvu odlučila štititi siromahe, tu "probranu i ljubljenu braću raspetoga Gospodina", kako ih je znala oslovjavati. Obitelj Petković Kovač bila je bogata, imali su oko 750 radnika najamnika u maslinicima i vinogradima, ali nju zemaljska dobra nisu zanimala. Bila je napredna i već je s pet godina pošla u osnovnu školu, a završila ju je sa 11 godina. Sa 14 godina obećala se Isusu i s njim "vjerila", kako to ona kaže. Kada je imala 19 godina, umro joj je otac i tada se brinula o mlađim sestrama blizankama. Uz to je godinama samoinicijativno okupljala djecu siromašnih obitelji, poučavala ih vjeronauku i glavnim predmetima pučke škole. Bila je poprilično krhkog i često je oboljevala. Nošena čežnjom pomagati siromasima i po-

trebitima, na poticaj je dubrovačkoga biskupa Josipa Marčelića 1919. postavila temelje svoje buduće redovničke zajednice, Kćeri milosrđa sv. Franje, zamišljene "za odgoj i izobrazbu domaće ženske mlađeži". Na blagdan sv. Franje 4. listopada 1920., na poticaj biskupa Marčelića, utemeljila je družbu Kćeri milosrđa. Godine 1923. dovela je svoje sestre u Suboticu da bi pomagale u sirotištu "Kolijevka", a u isto vrijeme skupljala je pomoći po salašima za ljudе iz njenog kraja kojima je trebala pomoći.

U prosincu 1956. zajednica je dobila papinsko priznanje i odobrenje konstitucije. Prvi samostan osnovan je u Blatu na Korčuli, a drugi u Subotici. Godine 1936. prva grupa sestara uputila se u Južnu Ameriku, a 1940. s drugom grupom pošla je i Marija i započela svoj rad u Argentini. Godine 1952. vratila se u Europu i prenijela u Rim vrhovnu upravu reda i generalnu kuću, a umrla je u Rimu 1966. godine.

Papa Ivan Pavao II. proglašio ju je blaženom 6. lipnja 2003. u Dubrovniku, prilikom trećeg posjeta Hrvatskoj. Redovnička zajednica Kćeri milosrđa sv. Franje danas ima više od 400 časnih sestara, koje djeluju u državama Europe (Hrvatska, Srbija, Bosna i Hercegovina, Slovenija, Njemačka, Italija, Rumunjska) i Južne Amerike (Argentina, Paragvaj, Čile i Peru) te u Kanadi. Kuća matice je u Blatu, središnjica s vrhovnom upravom u Rimu, a u Zagrebu je sjedište Hrvatske provincije Krista Kralja. Vode brigu o Zakladi "Blažena Marija Petković".

NAŠI NOVI MLADOMISNICI

U subotu 20. lipnja zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić predslavio je u zagrebačkoj katedrali svečano euharistijsko slavlje tijekom kojeg je zaredio za svećenike četiri dijecezanska i pet redovničkih kandidata. Jedan od njih bio je i naš karmeličanin o. Jakov Kuharić, član remetske zajednice. Otar Jakov sljedeći dan, 21. lipnja, slavio je svoju mladu misu u župi u Remetama. Propovijedao mu je o. Stjepan Vidak, prior u karmelskoj zajednici u Somboru koji je do prošle godine bio odgojitelj našemu mladomisniku.

Tjedan dana kasnije, 27. lipnja, u crkvi u Remetama vojni ordinarij biskup Juraj Jezerinac zaredio je za prezbitera Antonija Mikulića. Velečasni Antonio dvije je godine boravio u karmelskoj zajednici, gdje se pripremao za svećenika Vojnog ordinarijata. Rođen je 19. srpnja 1986. u Doboju. Kršten je u župi sv. Ante Padovanskog u Potočanima u općini Odžak, gdje je živio do početka rata u Bosni i Hercegovini. U Zagreb je došao 1992. na područje župe Pre-

Internet u Božjoj službi

ANDROID APLIKACIJA MAJKA BOŽJA REMETSKA

Na župnoj web stranici može se pročitati misao pape Franje: Internet pruža neograničene mogućnosti susreta s ljudima različitog kulturnog i tradicijskog nasljeđa i iskazivanja solidarnosti s njima. Na toj liniji pape Franje obnovljena je i župna web stranica, te su facebook i google grupa župe veoma aktivni. No, želimo približiti svima koji dolaze u naše Remete i našu župnu crkvu i svetište osnovne informacije o povijesti ovoga svetoga i milosnoga mjesta. Tako je napravljena mobilna aplikacija MAJKA BOŽJA REMETSKA koja se odnedavno može preuzeti na svim android telefonima preko google playa. Sama ideja započela je sa župničkom službom o. Antonija-Marija koji je tada u suradnji s pokojnim o. Vjenceslavom Mihetecom, upraviteljem svetišta, započeo posao oko aplikacije. O. Vjenceslav napisao je tekst, a potom je župnik u suradnji s dva remetska župljanina nastavio realizaciju ovoga vrijednoga projekta: Marko Dušak je fotografirao crkvu, a Alen Posavec napravio je aplikaciju. Inače Alen uređuje i župnu web stranicu (www.zuparemete.net), a Marko je "službeni" fotograf župnog lista *Advocata Croatiae*. Sada svi mogu preko mobitela slijediti vodič koji upućuje i objašnjava samu crkvu i svetište. Svremenom će se aplikacija prevesti na engleski jezik i dodati glasovno sučelje na hrvatskom i engleskom jeziku, a uskoro će se njome moći koristiti i vlasnici iphone mobitela. Nadamo se da će ova aplikacija postati i sastavnim djelom turističke ponude grada Zagreba. Neka bude svima na kulturnu izgradnju, ali i poticaj približavanja Mariji, Zagovornici Hrvatske.

dragocjene Krvi Isusove u Kozari boku. Nakon završetka srednje trgovачke škole upisao se na Filozofski fakultet Družbe Isusove na zagrebačkom Jordanovcu, gdje je nakon studija filozofije upisao teologiju na Filozofsko-teološkom institutu, na kojem je diplomirao 2014. godine, kada je i zaređen za đakona.

Obojicu mladomisnika, o. Jakova i vlč. Antoinija, preporučujemo u molitve i zagovor Majke Božje Remetske.

(Svjedočanstvo o. Jakova pročitajte u sljedećem tekstu.)

NOVA ŽUPNA KNJIŽNICA UZ DIGITALNI KATALOG

Početkom srpnja završen je projekt izgradnje naše župne knjižnice pokraj sakristije. Treba još završiti samo neke sitne detalje, ali više-manje sve je gotovo. Već nekoliko mjeseci radi se na digitalnoj katalogizaciji župnih knjiga kako bi se knjige lakše mogle posuditi ili pronaći, a popis bi trebao biti dostupan i preko interneta.

REDOVNIŠTVO KOJE SVJEDOČ BOGA

U Rijeci od 5. do 11. srpnja u samostanu Družbe sestara milosrdnica remetski župnik o. Antonijo-Mario vodio je duhovne vježbe za 22 redovnice. Svakom čovjeku potreban je uz fizički i duhovni odmor. Duhovne vježbe su zato uvijek posebni dani. One su upravo prilika za odmor duha i ulaženje u vlastitu nutrinu u kojoj se mogu

prepoznati mnoge milosti koje nam Bog daje, ali i otkriti što je potrebno mijenjati da bi nam život bio još blagoslovjeniji i ispunjeniji. Zbog toga i teme koje je o. Antonio-Mario iznosio nastojale su biti životne i povezane s konkretnim situacijama iz redovničkog života. Nagovori su bili povezani s mislima pape Franje i Godinom posvećenog života koju je on proglašio i koja traje od 30. studenoga 2014., a završava 2. veljače 2016. U danima duhovnih vježbi župnik je bio pozvan i u obližnje bogoslovsko sjemenište "Ivan Pavao II.". Susreo se s bogoslovima i rektorom vlč. Sanjinom Francetićem i vicerektorm vlč. Markom Stipetićem.

Na poseban način bilo je posebno iskustvo posjetiti sobu u kojoj je boravio i spavao sveti papa Ivan Pavao II. za svoga trećeg boravka

Svjedočanstvo

PREKO AMERIKE U KARMEL I GOSPI REMETSKOJ

O tome kako je pronašao vjeru, o pomoći i savjetima patera Dude, o. Vjenceslava Miheteca i o. Ante Stantića piše naš mladomisnik o. Jakov Kuharić

Sestre milosrdnice s remetskim župnikom

u Hrvatskoj 2003. (od 5. do 9. lipnja). Dogovoreno je da će riječki bogoslovi 8. listopada prigodom hodočašća u Mariju Bistrigu hodočastiti i u naše remetsko svetište. S radošću ih iščekujemo. Također naša župa je pozvana da kada bude imala svoje sljedeće hodočašće na Trsat ili u krajeve blizu Rijeke svakako posjeti bogosloviju i papinu sobu, ali i ostale značajne crkve u Rijeci.

TRODNEVNICA I PROSLAVA KARMELSKЕ GOSPE

Od 13. do 15. srpnja bila je trodnevica Karmelske Gospe koja se kao glavna svetkovina u našem karmelskom redu i ove godine posebno svećano slavila. Prije svake mise bila je marijanska pobožnost, a nakon svake mise vjernici su mogli primiti karmelski škapular.

*Pripremile Ljiljana Habljak, Željka Kadić,
Ivica Kovač i Lujza Milovanović*

Rođen sam 14. listopada 1974. godine u Zagrebu kao najstarije dijete u obitelji s osmero djece. U Zagrebu sam pohađao i osnovnu školu (osim osmog razreda, koji sam završio u gradiću Bedford u američkoj državi New York), te Klasičnu gimnaziju, koju sam maturirao 1993. godine. Potom sam upisao filozofiju i opću lingvistiku na Filozofском fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Iste predmete sam jedan semestar studirao na Sveučilištu u Beču. Diplomirao sam u ljeto 1999. godine. Otpriklike mjesec dana nakon diplome otišao sam živjeti u Sjedinjene američke države, točnije u Portland u Oregonu. Poslijediplomski studij komparativne književnosti na Sveučilištu Stanford započeo sam 2000., magistrirao sam i nastavio raditi prema doktoratu. A onda je došlo do male promjene plana.

Da se vratim malo na početak. Rođen sam u vjerničkoj obitelji i odgajan sam vjernički. Išao sam redovito na misu s roditeljima i braćom, pohađao sam vjerouauk, primalo sakramente, išao na hodočašća. To je tako bilo – kako to često, nažalost, biva – sve do srednje škole, kada sam se počeo postepeno udaljavati od Crkve. Na početku fakulteta potpuno sam prestao ići na misu i na druge načine prakticirati vjeru. Smatrao sam da je između mene i religije svršeno. Na svu sreću, dragi Bog nije bio istog mišljenja.

Desetak godina kasnije, kad sam već bio dobro odmakao s poslijediplomskim studijem u Americi, u meni se počeo događati zaokret. Moje dotadašnje uvjerenje bilo je da je religija općenito, a onda i kršćanstvo, stvar prošlosti, da nema što ponuditi današnjem svijetu i da više odmaže nego pomaže pronalaženju rješenja za njegove probleme. No tada me – mogu

reći, posuđujući izraz Poslanice Hebrejima – Bog “okružio oblakom svojih svjedoka”. Za tu fazu mog, nazovimo ga tako, intelektualnog obraćenja ključan je bio susret s teorijama mog profesora i mentora Renéa Girarda (na hrvatski je prevedena njegova knjiga *Promatrash Sotonu* kako poput munje pade). Proučavanje Girarda i drugih autora pomoglo mi je da shvatim kako religijski pojmovi – poput, na primjer, pojma istočnog grijeha – puno bolje objašnjavaju naš svijet i nas same od mnogih modernih teorija kojima sam se dotada bavio i koje sam smatrao “zadnjom riječi”.

Od tog početnog, intelektualnog obraćenja Bog me je dalje postepeno – preko knjiga koje sam čitao, osoba koje sam susretao, pa i onoga što sam, na primjer, pratio preko Interneta – vodio do potpunog, životnog obraćenja. Upravo sam u postepenosti i prilagođenosti meni, kojima je taj proces (koji je trajao barem godinu-dvije) išao, prepoznao, i prepoznajem, Božju ruku. Ne mislim pritom da sam ja nešto posebno i da se Bog posebno bavio mnom, zanemarujući druge. Naprotiv, mene zadivljuje upravo to kako, u (za čovječji um) nepreglednom mnoštvu pojedinaca koji čine čovječanstvo, Bog sa svakime postupa i o svakome brine kao da je on jedini na svijetu.

Važna postaja na putu koji opisujem bio je susret s karmelskim autorima. Prvo mi je, u jednom teškom trenutku, kada sam se nalazio na životnoj prekretnici, u ruke došla *Tamna noć* sv. Ivana od Križa. Mogu reći da je ta knjiga (u suradnji s drugim duhovnim spisima sv. Ivana od Križa i drugih karmelskih autora) odredila kamo će dalje. Ona me je na koncu dovela do Karmela, a onda i do Svetišta Majke Božje Remetske.

Uz knjige, Bog mi je stavljao na put ljude od kojih sam mogao učiti i koji su mi bili putokazi. Jedna od tih osoba jest pater Bonaventura Duda. Njega sam poznavao od malih nogu, jer su s njime bili povezani moji roditelji i čitavo njihovo društvo. Kasnije, u raznim razdobljima

O. Jakov s roditeljima

Mlada misa o. Jakova na Remetama

ma mojeg sazrijevanja, znao sam otići njemu na razgovor. Naši su se razgovori intenzivirali kada sam se krajem 2005. iz Amerike vratio u Hrvatsku, još uvijek bez jasne ideje kamo dalje. Ti su razgovori puno pomogli da moje zvanje od neke neodređene, apstraktne ideje postane konkretna stvarnost.

Po naputku patera Dude, početkom 2006. javio sam se o. Vjenceslavu Mihetecu, tadašnjem remetskom prioru. Dva mjeseca nakon našeg prvog razgovora već sam bio u samostanu. Tu sam, međutim, i ostao najviše zahvaljujući višegodišnjem remetskom župniku, pokojnom o. Anti Stantiću. On mi je svojim savjetima i iskustvom puno pomogao da prebrodim potreškoće koje sam imao na početku. Za mene je on bio, i ostao, uzor pravog karmelićanina.

Moj se životni put tako nastavio na obroncima gore Karmel. Dalje je, u najkraćim crtama, tekao ovako: u karmelski novicijat ušao sam 18. kolovoza 2007. Prve zavjete položio sam 30. kolovoza 2008. Iste godine započeo sam studij teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Svečane zavjete položio sam 15. listopada 2011. Četvrtu i petu godinu teologije završio sam u Salamanci u Španjolskoj (2011.-2013.), te potom diplomirao na zagrebačkom KBF-u 2014. godine. Za đakona sam zareden u zagrebačkoj katedrali 25. listopada 2014., a za svećenika 20. lipnja 2015., također u zagrebačkoj prvostolnici. Idućeg dana, u nedjelju 21. lipnja, slavio sam svoju mladu misu u Svetištu Majke Božje Remetske. Zahvaljujući dragome Bogu na njegovoj brižnoj dobroti i ljubavi, stavljam svoj daljnji svećenički i redovnički hod pod zagovor i zaštitu Ljekarne Nebeske i Najvjernije Majke.

ŽUPNO HODOČAŠĆE NA MARIJU BISTRICU

DVA MILOSNA DANA

U nama su se ispreplitali osjećaji radosti i tuge – radosti zbog još jednog zajedničkog hodočašća od 11. do 12. srpnja, a tuge jer s nama nije bio i više nikada neće naš otac Vjenceslav Mihetec koji nas je godinama krijeplio lijepim riječima svojih propovijedi

Priredila Vesna Žugec

**V
J**erni Marijini štovatelji župe Remete krenuli su na još jedno zavjetno hodočašće – 124. po redu! Po već ustaljenom rasporedu, hodočasnici pješaci krenuli su u subotu 11. srpnja u 4 sata iz Remeta, vođeni o. Danijelom Čolom, ali i bivšim župnikom o. Antonom Kneževićem, koji je doputovao iz svoje nove župe Kamen – Split. U Bešićima su im se pridružili pješaci iz Bešića i Gračana te su se, nakon blagoslovne molitve, otputili Majci Božjoj Bistričkoj u pohode, noseći svoje molbe, nakane i zahvale. Praćeni suncem, nošeni vjerom, uz veće i manje odmore, polako su stigli u svetište, gdje su u večernjim satima slavili svetu misu i pobožnost križnoga puta. Ujutro su im se pridružili hodočasnici koji su stigli u tri autobusa i brojnim automobilima. U remetskom je autobusu bio osobito radostan ugodač jer je ovo bilo prvo hodočašće na koje nas je vodio naš župnik, o. Antonio Mario.

Zavjetnu hodočasničku misu u 7.30 sati predslavio je velečasni Mirko Kralj, gračanski župnik, u koncelebraciji s bešičkim, remetskim i bistričkim župnikom, remetskim vikarima te propovjednikom o. Antonom Kneževićem. Euharistijsko slavlje pjevanjem je uzveličao zbor sastavljen od pjevača svih triju župa, s dirigenicom Irenom i našim maestrom Tomislavom. Od samog početka mise, s prvim taktovima poznate romarske pjesme "K suncu prosi svaka roža", u nama su se ispreplitali osjećaji radosti i tuge – radosti zbog još jednog zajedničkog hodočašća, zahvale za brojne milosti uslišane od prošlogodišnjeg puta, a tuge jer s nama nije

bio i više nikada neće biti za ovoga života naš otac Vjenceslav Mihetec koji nas je godinama krijeplio lijepim riječima svojih propovijedi. Tom je vjernom Marijinu štovatelju i divnom propovjedniku (kojem se baš te nedjelje navršilo pet mjeseci od odlaska u vječnost) o. Anto Knežević posvetio velik dio svoje prelijepa i nadahnute propovijedi, izmamivši mnogima suze na oči.

O tac Anto u propovijedi je naglasio potrebu i vrijednost našeg zajedništva. Baš ta vrijednost i veličina zajedništva mogla se vidjeti po završetku svete mise kad smo se, vođeni barjacima naših župa i našim svećenicima, svrstali u zavjetnu procesiju. Vijugala je procesija oko crkve, naše su se stare nošnje šarenile na suncu, a mi smo punih srdaca i glasova, pjevajući i ophajajući oko oltara još jednom prinijeli Majci Božjoj sve naše nade i želje. A nakon procesije odmor, kavica, svuda pozdravljanje, žamor razgovora i veseli zvuci i mirisi proštenja.

U 12 sati opet smo u crkvi, pratimo hodočasnike pješake. Opet odjekuje pjesma, želimo im sretan put, a sunce nemilice prži. "Autobusni" hodočasnici u 14 sati kreću put Oroslavja, u župu Uznesenja Blažene Djevice Marije. Tamo nas dočekuje župnik, velečasni Drago Bosnar te nam kratko izlaže povijest mjesta i crkve. Nekadašnja kapela Blažene Djevice Marije, a sadašnja župna crkva, prvi put se spominje 1669. godine. Prema legendi, tu je kapelu podigao grof Krištof Vojković sa svojim seljanima, kao zavjet Majci Božjoj koja je Oroslavje oslobođila od kuge. Od tada pa do današnjih dana crkva je više puta obnavljana te je sada vrlo lijepo uređena. Osobito se ističe kip Majke Božje Oroslavskе na glavnom oltaru, koji se nosi u procesiji na Veliku i Malu Gospu. Nakon pobožnosti križnoga puta i župnikova blagoslova te molitve Majci Božjoj, uputili smo se kući.

Hodočasnici pješaci stigli su umorni, ali sretni u smiraj dana u Bešiće te se još jednom pomolili i primili blagoslov za završetak hodočašća. Usljedila je pjesma, svirka i okrepa koju su, kao i svake godine, pripremile vrijedne ruke bešičkih i drugih domaćica. A dadnu li nam dragi Bog i Majka Božja zdravlja, vidimo se, svi zajedno, iduće godine na jubilarnom, sto vadeset i petom hodočašću!

Duhovni kamp Modrave

TAMO GDJE BOG LJETUJE

Duhovnik na Modravama imao je predivnu propovijed i jedna rečenica me posebno uzne-mirila, a ide nekako ovako: "Mladi katolici su kao pobožni oblak. Idu od susreta do susreta, od vjeronauka do vjeronauka, na mise... ali ne daju kišu. Nema plodova." I onda sam se zapitala: dajem li ja plodove?

Zovem se Mateja Lekčević i studentica sam Medicinskog fakulteta u Zagrebu. Duži niz godina aktivna sam članica jedne studentske udruge i voditeljica projekta Bolnica za medvjediće. Tim projektom nastojimo smanjiti dječji strah od liječnika i bijelih kuta liječenjem njihovih plišanih medvjedića. Uz obveze koje iziskuju fakultet i projekt, velik dio vremena posvećujem i molitvi, vjeri i crkvi.

Znam, znam, možda čudno zvući jer većina mladih misli da je vjera za starije, mame i bake. Mladima je dovoljno da nedjeljom idu na misu, ponekad izmole Očenaš i "obavili" su svoju dužnost. I ja sam razmišljala na sličan način, no kako sam odrastala, shvatila sam da baš i nije tako.

Bogu sam zahvalna na roditeljima koji su me svake nedjelje vodili na misu, naučili me moliti i poticali na najbolje i tako stvorili dobre temelje u mom životu, ali kad si mlađ, to nekako shvatiš kao obvezu i radiš tako jer se to očekuje.

je od tebe, bez puno srca, osobne vjere i želje, barem kod većine mladih. Možda zato što smo mladi imamo neke druge prioritete i brige, a i ako se previše uključimo u život crkve, onda smo čudni jer to nije in. Društvo promiče druge stvari i nalaže nam kako treba živjeti u skladu s trendovima.

Osim poticaja koje sam dobila od obitelji, kod mene je dublja povezanost s Crkvom postupno počela u srednjoj školi. Prvo sam pošla u župu na susrete za mlade, gdje smo razgovarali i učili o vjeri, gledali kvalitetne i dobre filmove, molili se, družili, smijali, i bilo nam je stvarno predivno. Mladi ljudi, pomalo drugaćiji od onog što društvo promiče, a istodobno toliko predivni i dobri. To je bila prva stepenica.

Mladi u crkvi

Druga stepenica bila je na fakultetu. Velika je to promjena u životu mlade osobe. Težina fakulteta, životni usponi i padovi okrenuli su

"NOVI" ZBOR MLADIH

Zbor mladih naše župe Advocata Croatiae redovito animira pjevanje na misi mladih nedjeljom u 12 sati. Ove školske godine "stariji" zaboraši odlučili su organizirati nove aktivnosti za mlade u župi, pa su vođenje zabora prepustili mlađoj generaciji. Nova generacija zabora mladih uvijek je počela sa srednjoškolcima koji su odrastali uz pjesmu i slavljenje Boga te postajali mlađi ljudi spremni za život. Tako započinje i ova generacija zabora, većina članova su srednjoškolci i nadamo se da ćemo kroz godine, kada još malo odrastemo, pjevati sve bolje. Ove godine nažalost nije bilo tradicionalnog Uskrsnog koncerta, ali sljedeće godine očekujete odličan koncert.

Svatko u zboru ima svoje interese i talente, ali nas sve povezuje vjera i želja za druženjem u zajednici u kojoj se vjera čuva, ohrađuje i razvija. Ako volite pjevati i misa u 12 sati vam nije prerano, slobodno navratite na probe zabora utorkom u 20:15 u Duhovnom centru i pridružite nam se u slavljenju Boga pjesmom.

Već smo imali i goste...

Zajedno sa zborom mladih župe Sv. Antuna Padovanskog sa Sv. Duha otpjevali smo našu misu u 12 sati na blagdan Duhova. Prije same misi smo se upoznali te imali kratku probu, a nakon misi, oni su otpjevali nekoliko pjesama posvećenih Majci Božjoj. Druženje

nje se nastavilo u dvorištu Duhovnog centra, gdje smo uz pjesmu i razgovor ostali još par sati.

... a Monika je imala maturalni koncert

U nedjelju 31.5. voditeljica zabora mladih Monika Kovač održala je maturalni koncert na harmonici. Svi koji su došli mogli su uživati u klasičnoj glazbi izvedenoj na instrumentu o kojem ljudi često imaju krivu predodžbu i ne znaju da se na harmonici može svirati i klasična glazba. Nakon samog koncerta uslijedilo je druženje u Duhovnom centru.

Monika Kovač i Magdalena Mihetec

moj pogled k Bogu. Na fakultetu sam upoznala puno divnih ljudi koje mi je Bog poslao na moj životni put. Tada je počelo moje upoznavanje sa Studentskim katoličkim centrom (SKAC). Naime, petkom navečer u 20:30 sati u bazilici Presvetoga Srca Isusova u Palmotićevoj održavaju se mise mlađih. Prilično me iznenadilo kada sam prvi put došla na misu i vidjela tu golemu crkvu prepunu mlađih ljudi. Petkom navečer većina je mlađih vani u klubovima i onda odjednom pronađeš toliko puno njih kako u crkvi slavi Krista. To me pozitivno oduševilo. Malo-pomalo shvaćala sam da postoji nešto puno više, puno vrjednije te da treba bez straha ili srama vjerovati i živjeti svoju vjeru. Pa vjera i jest za mlade i ti mlađi oko mene bili su mi pravi dokaz za to. Tako sam odlučila otići i na Modrave na nagovor jedne prijateljice, iako sam i prije za njih čula i u svojoj župi, ali tada me to nije privlačilo. Sada sam, nakon divnih iskustava kojima sam svjedočila, nekako bila spremna.

Duhovni kamp za mlađe

Možda se čudite mojoj izjavi o spremnosti, ali kada kažem kakav je to kamp, shvatit ćete. Modrave su duhovni kamp za mlađe. Kamp koji je smješten na jednom poluotoku blizu Šibenika, izoliran od svijeta. Nema struje, vode ima samo za piće, a spava se u velikim šatorima u vrećama za spavanje. Čovjek bi pomislio da je to neizvedivo s obzirom na svu silnu današnju modernu tehnologiju, mobилete, društvene mreže i neodvajanje mlađih od njih. Tamo međutim imaš minimalno što ti treba za život, ali vrlo brzo shvatiš da ti ništa više od toga i nije potrebno za sreću i mir. Shvatiš gdje je izvor radosti i ljubavi. Na ulazu u kamp piše "Modrave, tamo gdje Bog ljetuje" i zaista je tako. Osamdesetak mlađih koji se zbližavaju kroz rad, igre, kateheze, svakodnevne mise, druženje i pjesmu nešto je što me oduševilo. Tako da sam se vratila i godinu dana poslije i sada idem već četvrtu godinu zaredom. Od prošle godine ne više samo kao sudionik, već kao animator. Puno toga sam dobila i shvatila sam da jednostavno moram vratiti nekako to što sam dobila. Mir koji tamо vlada, posebice za vrijeme "Duhovne note" (to je vrijeme kada si u tišini i razmatraš o tekstu koji si dobio i moliš i tada se stopiš s prirodom koja te okružuje), nešto je što nam ovaj užurbani gradski život ne može pružiti. Na taj sam način najbolje upoznala Boga, sebe, ali i druge ljudе. S vremenom sam gradila sve dublji odnos s Bogom, mijenjala

se kao osoba i uz to gradila mnoga predivna prijateljstva.

Mateja
Lekčević

Budite i vi animator

Nakon svega navedenog, shvatila sam da postoji mnogo toga što Crkva nudi za mlađe i da puno toga možemo dobiti, ali poanta je da počnešmo davati i vraćati primljeno, jer vjera bez djela je mrtva. Prošle godine duhovnik na Modravama imao je predivnu propovijed i jedna rečenica me posebno uznemirila, a ide nekako ovako: "Mlađi katolici su kao pobožni oblak. Idu od susreta do susreta, od vjeronauka do vjeronauka, na misi... ali ne daju kišu. Nema plodova." I onda sam se zapitala: dajem li ja plodove? Shvatila sam da možda i ne previše, sigurno ne onoliko koliko bih mogla, ali to animatorstvo bilo je prvi korak.

Sada sam uključena u volontersku akciju u SKAC-ovoј organizaciji "72 sata bez kompromisa" koja će se održavati u listopadu u Zagrebu, Splitu i Dubrovniku, gdje će mnogi mlađi izići iz svoje udobnosti i dati dio sebe i svog vremena za drugoga, za čovjeka u potrebi. I naša župa u Remetama aktivno će se uključiti.

Ovom prilikom ujedno pozivam mlađe da se uključe najesen u taj volonterski projekt i tako svojom energijom, snagom, vedrinom i vremenom koje će odvojiti usreće nekoga i pomognu mu. Ono što će sami primiti puno je više od onoga što će dati.

Mogla bih još dosta o svemu tome pisati, ali samo želim reći mlađima da se ne boje približiti Bogu, zakoračiti malo dublje u vjeru, uključiti se u župne aktivnosti, u SKAC ili neku drugu zajednicu mlađih gdje će primiti puno toga vrijednoga za sebe, a moći će i drugima dati sve blago koje imaju u sebi. Taj mir, radost i ispunjenost koju će tamo osjetiti nešto je što svijet ne može dati. Neka vas Bog blagosloví.

O. Vjenceslav Mihetec u svjetlu historiografije

HODAJUĆA ENCIKLOPEDIJA

Iako nije imao formalne obrazovanosti koje imaju profesionalni povjesničari, a ni akademsku titulu historiografske struke, od o. Vjenceslava se moglo učiti a da se u tom učenju ne zamoriš, nego se intelektualno obogatiš. U šali sam ga zvao "hodajuća enciklopedija"

Piše Domagoj Novosel

Govoreći o ocu Vjenceslavu Mihetecu, duhovniku, propovjedniku i prije svega velikom čovjeku, često se zaboravlja njegov historiografski doprinos povijesti Remeta, Zagrebačkog prigorja i Zagreba. Ovaj članak nema pretenziju analizirati doprinos Vjenceslava Miheteca povijesnoj znanosti jer bi za to bio potreban cijeli tematski broj cijenjenog časopisa ili zasebna monografija. Ovim bih radom želio prikazati njegov doprinos očuvanju povijesti i etnografske baštine našeg prigorinskog kraja u posljednjih deset godina njegova života. U tom sam razdoblju intenzivno surađivao s ocem Vjenceslavom te ga zato mogu i ponajbolje opisati iz vlastita iskustva.

Oca Slaveka, kako smo ga mi domaći oduvijek zvali, znao sam iz viđenja još od malih nogu. Viđao sam ga kod nas u Gračanima ili za velikih blagdana u remetskoj crkvi, koju bismo često pohodili prilikom *Vuzmenog pondelka* ili Velike Gospe. Bio je to neraskidiv spoj Remeta i Gračana, do 1942. godine zajedničke župne i općinske zajednice. Iako su se tih godina Gračani administrativno odijelili od Remeta i u župnom i u općinskom pogledu, svijest o zajedničkoj prošlosti, običajima, nošnji i kajkavskom narječju ostala je živa sve do danas.

Ljubav Vjenceslava Miheteca prema prošlosti Remeta i Gračana bila je velika i jednaka. On nije pravio razlike između Remeta i Gračana, Bukovca i Zvečaja, Blizneca i Dolja... Za njega je sve to bilo Prigorje, njegovo, domaće, naše... Jednakim je žarom ljubio sva navedena sela, jednakim je žarom govorio o bukovačkim i remetskim Mihetecima, Kontekima, Igrecima, Pernarima, Šušnićima, Ivirima, Labanima... kao i gračanskim, doljanskim i zvečajskim Banićima, Banekima, Čegljima, Belićima, Ćukima, Kosima, Kranjcima...

Sjećanje na Gračane prije pola stoljeća

Iako je bio rođeni Bukovčanin, nije skrivaо svoju ljubav prema cijelom Prigorju. Nikada

nisam pročitao ništa tako toplo i lijepo o Gračanima, s toliko čežnje i pažnje koliko je njegov zapis u Spomenici HSPD-a Podgorac iz Gračana 2007. godine: *Gračane sam posljednji puta video šesdesetih godina, sada prošloga stoljeća, kad mi je bilo oko petnaest godina. Duboko mi se usjekla u srce slika, koju sam motrio s vrha Banjčaka. Jutro rane jeseni. Pod gorom zeleno more. U njem otočiću ubavih dvorišč. Svako dvorišče s par hižic kojima su se samo vidjela pročelja s dva oblučka, kao s dva okeka. Iz jednog dvorišča je tulila krava, iz drugoga je lajal cucek, a kokoti su se čuli sa svih strana, a iznad krovekov dim. A onda se je nad sve to razlio zvuk cinkuša svetoga Mihalja. I sad sve to vidim i čujem. Neizdrživa ljepota. Takvih Gračana više nema...*

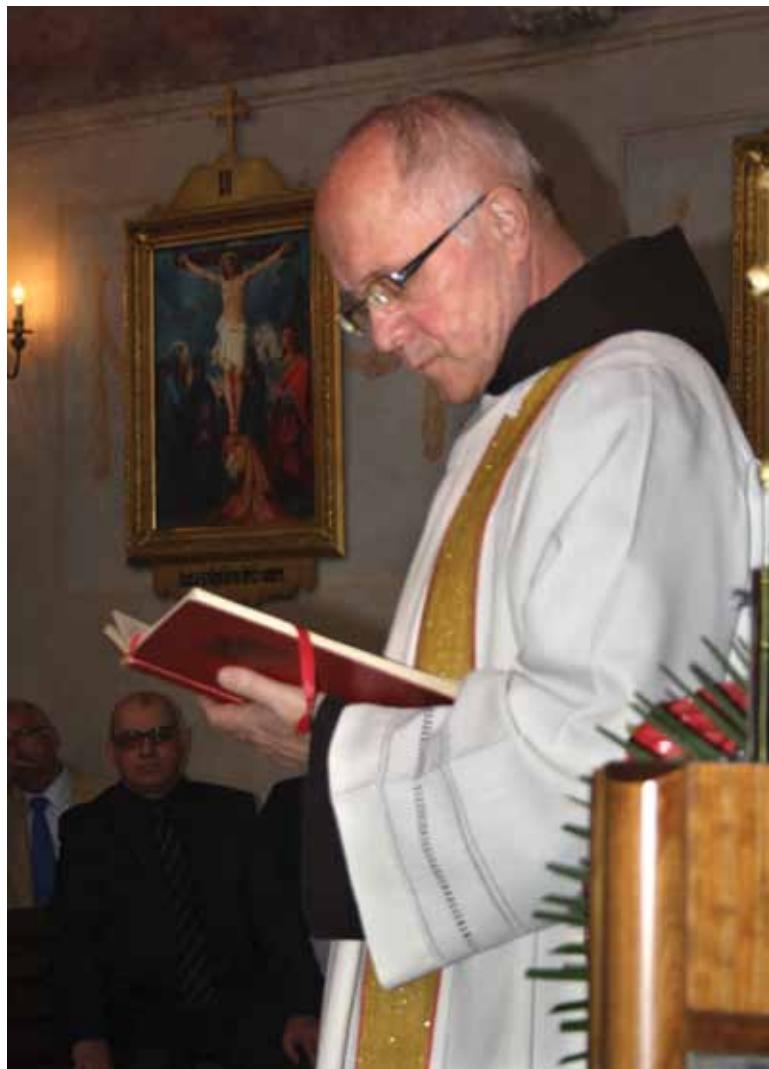
Besmisleno bi bilo komentirati ovo njegovo predivno sjećanje na Gračane prije pola stoljeća, jer u njemu iz svake riječi izvire ljubav koju je otac Slavek gajio prema prošlosti svojeg šireg zavičaja.

Kao što sam rekao, za oca Slaveka znao sam od djetinjstva, ali suradnju na polju povijesti započeli smo u posljednjem desetljeću njegova života. Negdje u proljeće 2006. godine posjetio sam remetski samostan i zamolio oca Slaveka za pomoć u arhivskoj i tiskanoj gradijer sam pripremao knjigu o povijesti Gračana. Slavek me je dočekao raširenih ruku, ali činilo mi se pomalo skeptično. Pomislio sam, sigurno misli: *a kaj bu ovaj dečec sad povijest pisal...* No prevario sam se, bilo mu je jako dragoo. U predgovoru knjige "Gračanska kronika" 2008. godine zapisao je: *Gračanski župnik fra Mirko Kralj, ne tako davno, doveo mi je u samostan jednoga mladića iz Gračana, diplomiranog povjesničara. Tom mladom znanstveniku župnik je povjerio napisati knjigu povodom dvadeset i pete godišnjice osnutka župe sv. Mihalja u Gračanima. Spasonosna misao rekoh sam sebi... Ispostavilo se da sam skeptičan zapravo bio ja. Od te 2006. godine pa sve do posljednjih dana*

Slavekova života između nas se rodila značajna suradnja, koja je prerasla u veliko prijateljstvo i međusobno uvažavanje, unatoč generacijskoj razlici. Poput spužve upijao sam svaku njegovu riječ o prošlosti njegova i mojeg Prigorja, o pavlinima i Medvedgradu, Gračanima i Remetama, Bukovcu i Zvečaju. Bilo je tu toliko za mene novoga i nepronađenoga, skrivenoga, a sve što je govorio i pisao pogađalo me duboko. Nije to bilo samo znanje o prošlosti, pa da je prihvaćam hladno, kao profesionalno saznanje o nečem novom... Ne, tu su bile crtice iz moje prošlosti, iz prošlosti mojih djedova, baka i generacija koje su živjele s ovim krajem stoljećima prije nas. Bogata i brojna arhivska građa remetskoga samostana bila mi je sad na dlanu, Slavek je ispunjavao sve moje želje, a ja sam danima sjedio u maloj sobi remetskoga samostana, čitajući, pišući, učeći o prošlosti. Spomenice župe, Status animarum, matične knjige, nedovršeni radovi Kamila Dočkala... bile su to prave poslastice za moju gladnu povjesničarsku dušu. Slavek je bio pravi mentor, kad god mi nešto nije bilo jasno, objasnio bi, ako bi znao, a rijetko se događalo da nije imao odgovor. Pomagao sam i ja njemu, odlazio istražiti neke podatke u Nacionalnu i sveučilišnu knjižnicu ili Državni arhiv. Mnogo smo vremena provodili u razgovoru o povijesnim temama, pa kad i nije bio u Zagrebu, telefonski bismo raspravljali o prošlosti.

Znao je svaku hižu, svaku obitelj, svaki rod

Teško je reći je li više volio srednjovjekovnu ili suvremenu povijest, povijest crkve, društva ili povijest svakodnevnice i maloga čovjeka. No činjenica je da je znao apsolutno sve o prošlosti Prigorja, Zagreba, a podista i o povijesti Hrvatske. U šali sam ga znao nazivati *Hodajuća enciklopedija*. Jedan od njegovih projekata bio je i znanstveni skup povodom 200. godine osnutka župe Remete. Okupio je nekoliko znanstvenika iz župe, pozvali smo ugledne sveučilišne profesore i dupkom ispunili veliku samostansku dvoranu. Bio je prepletan odazivom i izlaganjima, a neispunjena mu je želja bila objava predavanja u zborniku radova. Uvijek je bio spreman pomoći drugim amaterskim povjesničarima koji su se zanimali za povijest Remeta i okolice. Primjerice 2013. godine napisao je predgovor knjizi Berislava Čeglja "Zvečajska kronika", u kojem je svojem nekadašnjem školskom kolegi zahvalio što je objavio kratku povijest svojeg roda i jednog dijela nekadašnje prostrane remetske

Sve što je govorio i pisao pogađalo me duboko. Nije to bilo samo znanje o prošlosti... Ne, tu su bile crtice iz moje prošlosti, iz prošlosti mojih djedova, baka i generacija koje su živjele s ovim krajem stoljećima prije nas

---

župe. Koliko je tek drugih osoba iz okolice samostana dolazilo kod njega da sazna nešto o svojim predcima, suvišno je i govoriti. Nikoga nije odbio, naprotiv bilo mu je draga da se netko zanima za prošlost.

Godine 2013. otvorio je veliku izložbu u Muzeju grada Zagreba pod nazivom "Na nemirnim temeljima – Arheologija i 725 godina svetišta u Remetama". Srčano se zalagao za

istraživanje davne remetske prošlosti i arheološka istraživanja okolice crkve. Bio je neuroman i postojan u svojem radu. Ipak, mene osobno više je zanimala suvremena povijest Prigorja i Remeta, ona od druge polovice XIX. stoljeća pa sve do pedesetih, šezdesetih godina prošloga stoljeća. A u tome je bio majstor, imao je sve u malom prstu, znao je svaku hižu, svaku obitelj, svaki rod. Neke od njegovih priča o prošlosti znao sam slušati sa sumnjom, ali onda bi arhivska istraživanja i dokumenti u pravilu potvrđivali Slavekove navode.

Naslijednik Leopolda Rusana

Bio je fasciniran velikim remetskim župnikom Leopoldom Rusanom, osobom koja je obilježila prvu polovicu XX. stoljeća župe Remete i koja je na njega prenijela tu ljubav prema Remetama i Prigorju. U mladosti bio je njegov suvremenik pa ga je kao tadašnjeg srednjoškolca znatno pogodila Rusanova smrt. Na Rusanovu sprovodu držao je emotivan govor, a kasnije je i sam krenuo njegovim stopama. Usudio bih se kazati da je Vjenceslav Mihetec svojom karizmom bio pravi naslijednik Leopolda Rusana. Svoju fascinaciju Rusanom prenio je i na mene, pa smo razmišljali da zajednički jednoga dana napišemo i njegov kratak životopis. Bio je posebno sretan kada sam 2010. upisao poslijediplomski studij, a još je bio sretniji kada je saznao da će mi tema doktorske disertacije biti "Stanovništvo Upravne općine Gračani – Remete između dva svjetska rata". Uvijek me pitao: *Dečec da bu obrana? Joj kaj bumo se veselili.* Na žalost nije dočekao, umro je nekoliko mjeseci prije nego što sam predao rad.

U zagлавje sam stavio njemu omiljene stihove najdražega mu Domjanića. Dragutin Domjanić bio je njegova vječna inspiracija. U stihovima tog ponajboljeg prigorskog pjesnika pronalazio je inspiraciju, povlačio je paralele između Domjanićeva i svog doba i uspoređivao. A usporedbe su za historiografiju vrlo bitne, i tu je Slavek jednostavno imao žicu za to. Iako nije imao formalne obrazovanosti koje imaju profesionalni povjesničari, a ni akademsku titulu historiografske struke, otac Vjenceslav Mihetec bio je moj najbolji profesor povijesti. Nije bio metodičar, bio je praktičar, od njega se moglo učiti a da se u tom učenju ne zamoriš, nego se intelektualno obogatiš. Zbog toga će on Remetama, Prigorju i cijelom Zagrebu nedostajati, ne samo kao duhovnik i svećenik, nego kao povjesničar i svojevrsni kroničar ovog našeg u historiografiji potpuno zaboravljenoga kraja.

ZVEČAJSKA KRONIKA – PREZIME ČEGELJ

Nekadašnje selo Zvečaj pripadalo je remetskoj župi zato kronika donosi mnogo zanimljivosti a jedna od njih je i predgovor o Vjenceslava, koji donosimo u cijelosti

Na proslavi 50. godišnjice mature dobio sam na poklon od svog školskog kolege Berislava Čegelja za uspomenu na taj dan "Zvečajsku kroniku prezimena Čegelj", čiji je autor upravo on. Listajući knjižicu, naišao sam na mnogo zanimljivih detalja o prezimenu Čegelj s činjenicama od 1598. godine pa gotovo do današnjih dana. Nekadašnje selo Zvečaj danas je ulica u Gračanima. Pripadalo je našoj župi sve do prije tridesetak godina kada je Zvečaj pripao župi Gračani. Mnogo je truda uloženo u istraživanje po gradskim arhivima, kao i arhivu župe Remete (Status animarum).

Za promociju ove kronike predgovor je napisao 2013. godine sada blagopokojni o. Vjenceslav Mihetec s posebnim nadahnućem u našem kajkavskom duhu i poznavanjem svih

---

U zadnjoj godini života Berislavova mama bila je u sakristiji u Remetama na Malu Gospu. Stajala je slabašna i nemoćna. Donio sam joj stolac. "Kuma, dajte si sedete", rekao sam joj. Uz zahvalni pogled rekla mi je: "Joj, pune vam fala, same dejte mi stolec denete da bum mogla gledeti Majčicu Božju." Toga se sjetim često i trudim se tako stajati, sjediti i hodati da uvijek mogu gledati "Majčicu Božju". Ne samo Čegljima, već i svima nek to bude poticaj i ohrabrenje, jer gledajući i naslijedujući nju, Majčicu Božju, kad nestanemo s ovog svijeta naći ćemo se uz onu "koja svima je mati". [iz predgovora o. Vjenceslava]

povijesnih detalja, koje je zapisao, pa vam u cijelosti donosimo tekst predgovora.

Predgovor o. Vjenceslava

“ ... Al samo popevke još mi živiju, kak negda, vu duši”

*“ – Al ceste vu draču vse stajeju
I cucki na mene tak lajeju,
I Krčim kad došel sem bliže;
Ni bilo dvorišća ni hiže.
I stranjski su muži se čudili:
“Kaj oni su gospón zabludili?
Tu nemreju dojti do sela,
Ta cesta već nikam ne pela!”
I mučal sem, moral sem vrnut se,
Ni srce mi dalo obrnut se,
I meni je bilo do plača,
Ti mrtva mi gruda domaća!
(Dragutin Domjanić, NA KRČE, Kipci i popevke, Zagreb 1937.)*

Banjščak i Zvečaj. Kak negda. Na Zvečaju su Čeglji. Otud su bile dvije jako mi drage osobe. Kata Puranova, žena Petra Jagunca, tiha i mirna žena koja je na dvorištu imela lipu. Po ne znam kojem više redu Jagunci su nam bili “vujci”, a Kata vujnja. S njezinim odobrenjem smjeli smo brati lipu, jer u tim vremenima, uz “žuhki pelin” ona je bila jedini čaj.

Druga pak osoba koja me je vezala za Zvečaj i Čeglje, bila je njezina sestra Đuna, isto tak mila i draga osoba, koja je bila “zamužu” pri Leskovcima i majka mojih školskih vršnjakinja i vršnjaka. Nezaboravna je ona stara hiža na briješu, pri Lijeskovcu, s verandom, ganjkom, na ogradi kojega je uvijek stajao “škaf z vodu”: Ni dvorišća, nit hiže, kao na Domjanićevim Krcama.

Druga poveznica sa Zvečajem su mi moji studentski dani. Naime, kao student bogoslovije znao sam se vraćati s predavanja i preko Zvečaja. Bilo je to sedamdesetih godina sada prošloga stoljeća. Sjećam se rođaka, pokojnih sada, žena i Kate i Đune. Uvijek bi mi dali u zadatak: “Kad pete v Bukovec lijepe pozdravite našu Đunicu i Katicu.” Par stare ižic, štalic, tamo na zaravni kravice na paši. A sada, danas “mrtvo je kaj sme imeli radi...” mogu reći s Domjanićem.

No onda kad sam išao na prošenje k Svetom Mihalju spuštajući se Banjščakom (a on se tako zove zato jer to nije bila pavljinska već banova zemlja) doživio sam ono: “ta cesta već nikam ne pela... oni su gospón zabludili”. O Bože, je li moguće? Bolno. Dok sam kao dječak prvi put čitao navedenu pjesmu,

nije mi značilo ništa. A eto, bila je proročka. To je sada tu.

Gospodin Berislav Čegelj dao si je truda ići do korijena. Iznenaden sam njegovim iznašćima. I zahvalan. Volio bih da to bude poticaj i drugima u istraživanju prošlosti, traganjem za korijenom. Mnogo toga bilo bi nam jasnije.

Ništa na ovom svijetu nije vječno. Koliko ljudi je prohujalo našim milim Podgorjem. Ali uvijek nam je ostajao govor, običaji, nošnja. Nije to baš tako malen i beznačajan prostor. Pod naše “kroveke” skrivali se mnogi pridošlice. Radnici, težaci, obrtnici. A i župnici i učitelji dovodili su svoje rođake i nastanjivali ih u okolici, jer bliži grad osiguravao je lagodniji život. Ali jedno primjećujem: ma otkud da je tko došao, poprimao je govor, običaj i nošnju. Tako je išlo do šezdesetih godina prošloga stoljeća. Do šezdesetih Zagreb je bio Zagreb, “Bijeli grad”. Nakon tih godina došljaci su počeli i grad i okolicu pretvarati u sebe. Otišla je arhi-

Prvi s desna je autor kronike Berislav Čegelj u hodočasničkoj procesiji Gračanaca na Veliku Gospu 2007.

tektura, poljoprivreda, nošnja i konačno govor. Sve je, ako je, pohranjeno u muzeje. Folklor. Ali to nije život. Prigoda za divljenje prošlosti i za zabavu. Život je drugdje i na drugi način.

Berislav se potrudio, i to ozbiljno, s ljubavlju ići do dna. Njegovo djelo je povjesno. Ne historijsko. Povijest pišu ljudi koji vole i osjećaju s onim o čemu "povijedaju" (tu se krije korijen pojma povijest) o svemu što im je dragو i blisko sve u strahu da se ne zaboravi i tako propadne. Historičar istražuje činjenice i slaže ih. Sreća je da ni povijest ni historija nisu sa svojim iznašćima posljednja točka. Otvorene su novim spoznajama. Svoja iznašća i povjesna i historijska ostavljaju onima koji će dolaziti i bit će im lakše jer moći će na nečemu nastaviti. Stoga se historijom treba baviti znanstveno obrazovan čovjek, a poviješću se može i treba baviti onaj koji nošen ljubavlju bilježi plodove duha. Jedan i drugi daju krasnu cjelinu. Bez njihove ljubavi i znanosti ostali bi jako siromašni. Kad čitamo Berislavov rad onda ovo trebamo imati na pameti.

Još jednom ističem kako bi bilo vrijedno da i sinovi drugih obitelji naprave nešto slično. Napominjem da jedino ljubav može biti pokretač takova rada. Samo ljubav je sveobuhvatna. Ona vodi računa o domovini, o rodnom kraju, o obitelji.

Misionareći po domovini naišao sam na više Zvečaja. Ni jedno tumačenje toga imena nije me zadovoljilo. Ali ja volim Berislavov i naš Zvečaj. Za mene on znači ljepotu, smirenost, dobrotu ljudi, sjaj oka i milotu riječi. To je moj Zvečaj. Prigorski. Gračanski. Zvečaj u koji se više ne mogu spustiti iz Remeta preko Banjščaka. Nek mi svi oproste, ali ne mogu ne reći: mislim da si baš sve nismo trebali dati uništiti, jer sada prestaje vrijediti opet ona Karlekova: "Poznati su puti, tu vsigde je čuti ljubljenu domaću mi reč."

Završit ću ovime. U zadnjoj godini života Berislavova mama bila je u sakristiji u Remetama na Malu Gospu. Stajala je slabašna i nemoćna. Donio sam joj stolac. "Kuma, dajte si sedete", rekao sam joj. Uz zahvalni pogled rekla mi je: "Joj, pune vam fala, same dejte mi stolec denechte da bum mogla gledeti Majčicu Božju." Toga se sjetim često i trudim se tako stajati, sjediti i hodati da uvijek mogu gledati "Majčicu Božju". Ne samo Čegljima, već i svima nek to bude poticaj i ohrabrenje, jer gledajući i nasleđujući nju, Majčicu Božju, kad nestanemo s ovog svijeta naći ćemo se uz onu "koja svima je mati" (Domjanić).

Pripremio Zlatko Šušnić

170. godišnjica rođenja Hermana Bolléa

VELIKI RESTAURATOR

Pripremio Zlatko Šušnić

Iako smo danas možda nezadovoljni Bolléovom restauracijom remetske crkve, moramo mu biti zahvalni jer tko zna bi li crkva uopće stajala na ovom mjestu i bila značajno zagrebačko svetište da nije obnovljena po njegovim projektima

Uz proslavu 170. godišnjice rođenja Hermana Bolléa u Muzeju za umjetnost i obrt u Zagrebu otvorena je izložba "Herman Bollé – graditelj hrvatske metropole". Bollé je rođen u Kölnu 18. listopada 1845., a umro je u Zagrebu 17. travnja 1926. Izložbu, koja je otvorena od 17. travnja do 23. kolovoza, pripremio je profesor s Odsjeka za povijest umjetnosti Filozofskog fakulteta Dragan Damjanović. Taj mladi profesor bavi se ostavštinom arhitekta Bolléa.

Nakon potresa od 9. studenoga 1880. remetska župna crkva i dvor temeljito su restaurirani 1882. godine prema projektima Hermana Bolléa dijelom u neogotičkom, dijelom u neorenansnom stilu.

Drugi potres odgodio obnovu

Taj potres izazvao je veliku štetu urušavanjem svoda i crkvenog pročelja, a zvonik se raspuknuo na sve četiri strane. Bile su velike dileme isplati li se uopće obnavljati srušenu crkvu. Pod dojmom jačine potresa i raznih glasina dio zagrebačkih novina donio je vijesti da je remetska crkva toliko oštećena da joj nema spasa. Iako je crkva bila urušena, postala je svojevrsna atrakcija – građani su se vikendom kolima vozili do Remeta i hodali po njezinoj uništenoj unutrašnjosti. Osobito je velik broj znatiželjnika obilazio ruševine crkve i dvora na tradicionalni dan proštenja Zagrepčana u Remetama, drugi dan Uskrsa 1881. U siječnju 1881. Podžupanija zagrebačka oformila je po-

vjerenstvo koje je pregledalo crkvu 17. siječnja te je tom prilikom službeno ustanovljeno da oštećenja nisu prevelika. Novi potres 3. veljače 1881. ponovno je odgodio početak obnove.

Odgađanje radova dovelo je ubrzo do sukoba. Podžupanije zagrebačke i remetskih župljana s nadbiskupom pa je pitanje obnove remetske crkve na kraju dospjelo i na Hrvatski sabor. Radovi na restauraciji remetske crkve važno su ostvarenje karijere Hermana Bolléa jer je on bio glavni arhitekt Nadbiskupije zagrebačke.

Župljeni protiv ukinuća župe

Povjerenstvo koje je Zemaljska vlada utemeljila sredinom travnja 1882. na čelu s remetskim župnikom Matijom Pavlecom početkom svibnja pregledalo je remetsku crkvu i župni dvor, sastalo se s mještanima te konačno razriješilo sve nedoumice koje su se potezale kroz proteklih godinu i pol dana. Župljeni su odbili ukinuće župe, obvezali su se sudjelovati u voznim i ručnim radovima pri obnovi u naravi i novcu, a Bollé je ustanovio da se župni dvor i crkva mogu gotovo u cijelosti popraviti. Jedini nesporazum koji je tom prilikom izronio odnosio se na protivljenje župljana iz sela Grčana koji su zahtijevali da se obnovi i njihova

kapela, a ne samo župna crkva, zajedničkim prinosom svih župljana.

Bollé je odmah potom angažiran na izradi novih projekata za restauraciju te su u srpnju 1882. konačno započeli radovi na obnovi crkve i župnog dvora u Remetama. Radove je izvodio Johann (Ivan) Flaschke, a nadzor nad obnovom imao je sam Bollé. Do početka rujna radovi na popravcima župnog dvora već su bili završeni, a do kraja 1882. i crkva je bila u cijelosti restaurirana.

Restauraciju crkve Herman Bollé proveo je u neogotičkom stilu, nastojeći ipak sačuvati dio unutrašnjosti crkve u izvornom obliku, suočavajući se i u ono vrijeme s nedostatkom novčanih sredstava. U to vrijeme bio je jako osporavan zbog rušenja starih građevina i gradnje novih i restauracije u svom stilu. Iako smo danas možda nezadovoljni njegovom restauracijom, moramo mu biti zahvalni jer tko zna bi li danas crkva uopće stajala na ovom mjestu i bila značajno zagrebačko svetište da nije obnovljena po njegovim projektima.

[Za članak autor se koristio knjigom "Herman Bollé i restauracija župne (ranije pavline) crkve u Remetama nakon potresa 1880. godine" autora Dragana Damjanovića]

Nakon potresa 1880. remetska župna crkva i dvor temeljito su restaurirani prema projektima Hermana Bolléa, dijelom u neogotičkom, dijelom u neorenesansnom stilu

ISUSE, HVALA TI!

S radošću sam Te primila u svoj život i uvijek će vjerovati u Tebe.
Kada sam primila svetu Pričest,
tada mi je bio najbolji dan u životu.
Zahvaljujem Tebi.

Fanny Minić, prvopričesnica

Bože,
hvala ti za sve dobro što si mi darovao.
I za sve što sam dobro činio i
što si mi davao snagu.
Bože, za sve ti zahvaljujem.

Vedran Zubak, prvopričesnik

Dragi Isuse!
Hvala ti na svemu.
Na Prvoj pričesti, na obitelji i na sreći.
Molim te,
da svi u mojoj obitelji budu sretni i zdravi.
Hvala ti Isuse!

Eva Petrović, prvopričesnica

DUH SVETI JE S NAMA I ON NAS HRABRI!

Ova godina za nas firmanike bila je posebna.
Tijekom vjeronaučne godine zajedno smo se družili na župnom vjeronauku.
Zajedno smo učili i promišljali o našoj vjeri.
Učili smo, razmišljali i posvećivali kako nas dar Duha Svetoga potiče:
da budemo bolji, pažljiviji i odgovorniji u svome radu i prema svojim bližnjima.
U nedjeljnoj euharistiji sudjelovali smo i slušali Božju Riječ.
Riječ, koja nas je poticala da u novom tjednu budemo vrijedni u svojim radnim obvezama.
Osobito smo zahvalni ocu biskupu Miji Gorskom, koji nam je bio djelitelj „dara Duha Svetoga“. Svojim smirenim glasom i poticajnom riječi protumačio nam je darove Duha Svetoga i rekao „da sada i uvijek u svome životu trebamo biti otvoreni poticajima Duha Božjega“.

Ana, Lucija, Marta, Mateja, Leon, Antonio, Roko; firmanici

Pripremila: Lujza Milovanović

PRVOPRIČESNICI, 2015.

Tijekom vjeronaučne i pastoralne godine u godini intenzivne pripreme za sakramente pokore (ispovijedi) i euharistije (prve pričestii) vjeroučenici trećih razreda – prvopričesnici, redovito su dolazili na župni vjeroučak. Zajedničkim učenjem: pisanjem, crtanjem, molitvom i pjesmom; pripremali su se za prvi susret s Isusom. Također smo u godini pripre-

me za ova dva sakramenta radili i s roditeljima prvopričesnika. Roditeljima se posvijestila Isusova poruka zapisana u evanđelju. Evanđelje, „Radosna vijest o Isusovu životu“. Vijest koja potiče vjernika na život s Bogom.

Euharistijsko slavlje predslavio je otac Antonio Mario Čirko u koncelabraciji sa svojom subraćom – župnim vikarima.

Abramović David, Antunović Lina, Antunović Noa, Asan Lukas, Bajs Nika, Baković Noa, Balija Luka, Bertić Lana, Bosnar Benjamin, Brdovčak Ema, Bolšec Dorian Ivan, Burazer Sven, Crnčec Laura, Cuculić Mila, Čagalj Magdalena, Dasović Nikolina, Denac Mateja, Derniković Novaković Ria, Dominko Ivan, Dubovečak Roko, Filipović Borna, Fiuri Branko, Franelić Luka Ivan, Futivić Dora, Gačić Antea, Gračan Tia, Grbavec Laura, Hajtud Ana, Hajtud Marija, Halapija Dominik, Herceg Marta, Iličić Bruno, Ivančić Filip, Jakušić Maksimilijan, Jerkić Ivor, Jerković Lea, Jevđević Roko, Kačan Franka, Kastelan Tea, Klenovšak Ana, Klenovšak Mia, Kokić Karla, Kolesarić Korina, Krajina Iva, Kramar Luka, Krivić Nikolina, Kruhak Vita Štefanija, Kurelić Nino, Legac Leo – Krešimir, Leko Stjepan, Leskovar Eugen, Lice Antea, Lukač Antonio, Lukač Mihael, Lulić Lovro, Mar Vita Silva, Marić Mihael, Matić Ante, Mažuran Lara, Miholić Dora Ana, Mikulec Petra, Milčec – Miljević Ivan, Minić Fanny, Motik Katja, Mršić Jakov, Mustafić Marta, Mustapić Matea, Novak Karla Marija, Olajoš Nuša, Osman Ivana, Pađen Vito – Dominik, Pašiček Ema, Pavić Leon, Pavić Karla, Pavlović Katja Katarina, Pavlović Vita Ana, Perić Bartol, Petanjek Nela, Petrović Eva, Petrović Matej, Pleteš Lui, Portada Luka, Pralija Leo, Premerl Vid, Protrka Nika, Pukljak Viktorija, Puljiz Domagoj, Radić Petar, Radinović Lea, Renić Marko, Rimac Toma, Romac Tomislav, Runjić Roko, Sabalić Patrik Petar, Silovski Jakov Josip, Skorić Maja, Slovinac Lovro, Sović Antonijo, Sučić Tin, Stunković David, Svetić Tia, Šimanović Marko, Šižgorić Lovre, Škrnjuk Ema, Šoda Petra, Šprem Tibor Jakov, Štrok Nina, Švraka Lara, Tišma Jan, Tomić Tea, Trkanjec Borna, Utrobičić Lara – Kristina, Vac Borna, Vajtner Lara, Vedriš Mirjam, Zorinić Mark, Zubak Vedran, Žerjavić Dora, Živković Mihael, Žuljević Ante, Župić Ana – Amalija.

POTVRĐENICI 2015.

Naši potvrđenici učeći i upoznавајуći vjeru u školskom vjeronauku, tijekom vjeronaučne godine dolazili su i na redovitu pripremu za sakramenat potvrde u župi – na župni vjeronauk. U redovitoj tjednoj pripravi zajedno smo upoznавали i učili povijest našega marijanskog svetišta, liturgiju Crkve, simbole sakramenata: značenje i uloga Duha Svetoga u životu vjere, na temelju Biblije Staroga i Novoga zavjeta, te na kršćanskoj predaji, tradiciji i životu Crkve. Roditelji naših potvrđenika imali su dva susreta. Na susretima i u radu s roditeljima govorilo se o „sakramentima kršćanske inicijacije i ulozi Duha Svetoga u životu vjernika“. U uskršnjem vremenu tijekom dvije subote kandidati su imali duhovno-liturgijsku obnovu i pripremu za primanje dara Duha Svetoga. Pripremljeni, naši potvrđenici su zajedno sa svojim kumovima smireno i dostojanstveno sudjelovali u liturgijskom slavlju.

Djelitelj sakramenta svete potvrde bio je mons. Mijo Gorski, pomoćni zagrebački biskup.

Pavičić Ivan, Pavičić Mihaela, Repač Domagoj, Antunović Mislav, Bačić Lea, Barać Fran, Barišić Leo, Bašagić Dorijan, Belamarić Mario, Berišić Ljubica, Cvjetić Gloria – Iva, Cvitković Patricija, Ćuk Helena, Ćurković Mateja, Čagalj Martina, Čiček Korina, Čutić Tea, Derniković Domagoj, Dobrostal Arijana, Dolenčić Marta, Draženović Nina, Dušak

Petra, Đurović Fran, Fabijanić Nera, Gale Ana Marija, Gašparić Martina, Grutters LAURA Baurina Susanna Maria, Hajdinjak Mario, Herceg Lucija, Huzanić Ana – Marija, Igrec Anja, Igrec Filip, Ivančić Petar, Ivanović Domagoj, Putak – Ivić Petar, Iviček Luka, Jakupec Leo, Janušić Filip, Kalamar Ani, Kirhmajer Matija, Klašterka Ivan Val, Kolesarić Karlo, Končevski Nikolina, Kovač Vinko, Kurtović Lucija, Malobabić Tina Leonarda, Marenković Ana, Marić Mihovil, Markovinović Vanja, Matić Luka, Matić Nina, Matijašević Lana, Maskalan Nina Nikolina, Matovina Lana, Milašinčić Antonela, Milek Marija, Nikšić Noa, Novak Hrvoje Josip, Obućina Marko, Orešić Katarina, Ozimec Mirna Katarina, Palac Katarina, Pavić Marko, Pavić Petra, Pavleković Juraj, Perić Ruža, Petanjek Patricija, Pranjić Barbara, Prister Gvido, Papić Leon, Radaković Mia, Radić Luka, Radošević Marta, Renić Mare, Renić Vlado, Rucner Ema, Skušić Tin, Sudarević Bruno Josip, Šarić Iva, Šimičić Nika, Šošić Sara, Tica Domagoj, Tomašić Ana-marija, Topolovac Jurica, Tušek Mislav, Ulm Ćika Sven, Validžić Marino, Van der Touw Zora, Vlaić Antonio, Vrabac Tin, Vrbanc Barbara, Vrklijan Roko, Vulama Filip, Zajec Maja, Zajec Petra, Zubak Mario Franjo, Žaja Lovre, Župan Fran, Žužić Lea.

Pripremila: Lujza Milovanović

Krštenja i krizma

TKO JE POGODAN ZA KUMSTVO?

Osim crkvenih propisa koji jasno određuju uvjete za kumstvo, važno je da kumovi budu oni koji se trude biti što bolji vjernici i koji će nastojati da im kumče "provodi kršćanski život u skladu sa sakramentom krsta i da vjerno vrši s njim povezane obveze"

Iza nas su ovogodišnje krizme, no često ostaje nejasno pitanje tko sve može biti kum na krizmi. Prema Zakoniku kanonskog prava (ZKP), da bi netko mogao preuzeti službu kuma, potrebno je:

1. da ga odredi sam krizmanik ili njegovi roditelji ili onaj tko ih zamjenjuje ili, ako tih nema, župnik ili krstitelj i da je prikladan te da ima nakantu vršiti tu službu
2. da je navršio šesnaestu godinu osim ako nije drugačije određeno, tj. ako dijecezanski biskup odredi drugu dob ili ako župnik ili krstitelj smatraju da zbog opravdanog razloga treba da se dopusti iznimka
3. da je katolik, potvrđen i već pričešćen i da provodi život u skladu s vjerom i preuzetom službom
4. da nema zakonom izrečenu ili proglašenu kanonsku kaznu
5. da nije otac ili majka potvrđenika
6. krštenoj osobi koja pripada nekatoličkoj crkvenoj zajednici dopušta se da bude samo svjedok potvrde, i to jedino zajedno s katoličkim kumom.

U kanonu 892. ZKP potiče da potvrđenik, "ako je moguće, ima kuma". Kum mora biti uporište kumčetu svojim životom zajedno s roditeljima potvrđenika. Zato je važno da to budu oni koji se trude biti što bolji vjernici i koji će nastojati da krštenik ili krizmanik "provodi kršćanski život u skladu sa sakramentom krsta i da vjerno vrši s njim povezane obveze" – kako kaže Zakonik kanonskoga prava.

Dobro je podsjetiti se i ovoga. Ne može biti kum netko tko javno ustraje u nekom teškom grijehu ili daje javnu sablazan. Također ne mogu biti kumovi oni koji su sklopili samo građansku ženidbu ili oni koji su se rastali pa ponovno građanski vjenčali ili žive zajedno ili oni koji javno ili općepoznato pripadaju ili šire materijalističke i bezbožničke ideologije, koji su tražili ispis iz matice krštenih, koji se javno odriču katoličke vjere ili pripadnosti Katoličkoj crkvi...

Preporučuje se da za kumstvo na krizmi bude isti kum koji je tu službu već preuzeo na krštenju (usp. kan. 893 §§ 1-2); tomu je razlog prikladnost jer je potvrda usko povezana s kustum koji obogaćuje i usavršava. No može se,

ipak, uzeti i druga osoba koja ispunjava uvjete za kumovanje; u nekim slučajevima bolje je izabrati drugoga kuma (npr. ako krsni kum ne vrši službu na koju se obvezao ili ako krizmanik izgubi povjerenje u krsnoga kuma), a u nekim slučajevima to treba učiniti (npr. ako je krsni kum pokojni ili ako je odbacio katoličku vjeru ili ako živi sablažnjivim životom).

Ovo su neki od važnih odgovora za kumovanje na krizmi. No ako postoje neke nejasnoće, uvijek sam kao župnik, zajedno sa svojim župnim vikarima, spreman razjasniti i pomoći u promišljanju o odabiru krizmanog kuma.

Bon-ton

DOLIČNO OBLAČENJE I ŽVAKAĆE GUME

Ni žvakanje žvakačih guma ne priliči u crkvi bilo da se radi o svetoj misi ili drugim obredima

Već u Svetom pismu vidimo da kad osoba dolazi pred Boga, u njoj se rađa strahopostovanje i osjećaj nedostojnosti pred živim Bogom. Donedavno se znalo u crkvu, na misu, ići u svečanoj odjeći, tzv. "misnom odijelu". I na taj su način vjernici iskazivali svoju odanost i stovanje Gospodinu. S druge strane i općenito govoreći, što se tiče odjeće i obuće, tu bi se moglo govoriti i o osnovama pristojna ponašanja. Nepristojno je i pred Bogom nedolično pristupati misi i pričesti u kratkim suknjama ili hlačama, razotkrivenih ramena, ili prsa, ili leđa.

Zamislimo malo: da idemo na susret s nekom važnom osobom ili općenito na neki važan sastanak, ne bismo ni pomisljali drugo nego da se lijepo i uredno obučemo. Npr. u poslovnom svijetu postoje pravila odijevanja koje svi slijede i nezamislivo je vidjeti menadžera koji na sastanak dolazi ležerno odjeven. Tu su pravila vrlo jasna – načinom odijevanja pokazuje se ozbiljnost, profesionalnost i odgovornost prema radu. Dakle, svi ljudi koji žele da ih se ozbiljno shvati itekako vode brigu o odijevanju. Katolici svoju vjeru svjedoče u svakom trenutku pa stoga i odijevanje treba upućivati na život u skladu s evanđeoskim vrijednostima.

Ni žvakanje žvakačih guma ne priliči u crkvi bilo da se radi o svetoj misi ili drugim obredima. Nažalost žvakaće gume u crkvi postale su nešto tako redovito kod mnogih ljudi.

Cuvajmo dostojanstvo župne zajednice. Želimo li doživjeti da smo blagoslovjeni kao župa, moramo sa svoje strane učiniti što možemo kako bismo bili istinski Isusovi svjedoci. Neka nas sve prati Božji blagoslov i radost susreta s Isusom i nas međusobno.

IZVADCI IZ MATICE ŽUPE OD 1. PROSINCA 2014. DO 14. SRPNJA 2015.

KRŠTENI

Ćosić Kristijan, Henc Borna, Zrilić Letizija, Svilicić Lovro, Pašićek Stjepan, Lovrić Maksimiljan, Peulić Mateo Stjepan, Matić Mija Marta, Kolarić Gabriel, Kanceljak Leticija, Fom Ava Tayo Amalija, Koščak Tina, Leko Marko, Pavićić Dita, Hitrec Leona, Petir – Frkač Marija, Prahin Mia, Lovaković Erin Mihaela, Mužek Hana Ana, Cerkvenik Lea, Hruška Ester, Balen Roko, Pavlinić Sara, Osman Ivana Monika, Repač Domagoj, Knežević Nika Andrea, Lisak Ema, Repač Damjan, Lidija Kleončić, Žanetić Ante Teo, Gajski Luka, Bajs Jura, Milek Ema, Delić Lucas, Bajs Lana Marija, Pogrnilović Lena Magdalena, Ptić – Bašić Ikar, Danko Marita, Lušić Schnreiner Leona, Jurčević Leona, Popović Neva Paulina, Kozjak Filip, Mihaldinec Vito, Morić Borna, Ivančić Karla, Kraljik Ruža, Bjelkanović Robert, Mehun Nila Dora, Deletić Borna, Zadro Matija, Čuić Marta, Sever Eva, Lukač Tena, Nevistić Branimir Franjo, Muršić Lucija, Šorša Tea, Musić Petar, Mihetec Ivan, Mihetec Lucija, Josipović Kiara, Zovko Toma, Šesto Viktor, Antolović Lea,

Vukovac Karla, Mandić Jakov, Meteš Mara, Borčić Ana, Ježić Petar, Rade Zvonimir, Bevanda Magda, Jelenek Rudi, Jurić Eugen Jozo, Lipnik Iva, Pavić David, Požar Petar, Trošelj Sara, Pašićek Nina.

Bruno Zotman i Anđela Marić, Igor Husak i Ana Marija Marković, Goran Ružak i Ivana Jurak.

UMRLI

Mamić Anica, Pavlić Ivan, Pakšec Marijan, Mezin Ivan, Đurin Nikola, Mikec Marija, Galac Ivica, Žuljević Ivan, Zorić Blago, Andročec Đuro, Radić Vladimir, Grgec Josip, Nagy Milan, Čokor Katarina, Fabijanić Tomislav, Milatović Ana, Čokor Danijel, Habljak Dragutin, Horvatić Zlata, Višal Štefanija, Drnić Luca, Kakarigi Miroslav, otac Vjenceslav Mihetec, Catinelli Marijan, Eschler Ljerka, Šikić Marko, Sabolić Miroslav, Gredelj Ljubomir, Vukalović Stjepan, Antunović Jure, Milčec Damir, Ivančić Zorka, Dujmović Mato, Mihetec Alojzija, Ljubanić Stojana, Mesarov Jakob, Janeš Ana, Skelin Krste, Šeparović Darko, Martinjak Vlado, Draganić Meznerić Marija, Milčec Maja, Zlata Grbavec, Gotovac Josip, Sesarić Milan, Rastović Mile, Sabolić Katarina, Sekulić Martin, Tuškan Dragica, Fabijančić Ivan, Pasarić Josip, Bosilj Josip, Pašićek Ivan, Vlajić Josip, Dumančić Marijan, Pavićić Nikola, Petrinec Franjo.

NAJAVA DOGAĐANJA, RUJAN – STUDENI 2015.

5., 6. i 7. rujna

Trodnevница za Malu Gospu.

8. rujna

Proštenje za Malu Gospu.

13. rujna

Župni malonogometni turnir.

19. rujna

Hodočašće na Trsat.

27. rujna

Dani zahvale – Dani kruha sa svetom misom u 10.30 sati.

1. listopada

Blagdan sv. Male Terezije – početak školske i vjeronaučne godine.

18. listopada

Na Čretu svečana proslava zaštitnice sv. Terezije Avilske.

1. studenoga

Svi sveti – u 16 sati molitva kod središnjeg križa za sve pokojne.

2. studenoga

Dušni dan – u 10.30 sati misa za sve pokojne župljane.

21. studenoga

Svršetak proštenjarske godine uz blagdan Ljekarne Nebeske.

28. studenoga

Početak došašća – otvorenje Nove crkvene godine, blagoslov adventskih vijenaca.

Pripremila: Lujza Milovanović

Naši župljani na Drugom nacionalnom susretu hrvatskih katoličkih obitelji na Trsatu